NAZISTER & NARCISSISTER

NAZISTER & NARCISSISTER

Alakah

2025

OBSERVERA

Allt som berättas i denna bok är sant. Alla namn är påhittade för att skydda identiteten hos de inblandade. Platserna är medvetet hållna vaga och vissa datum och årtal har utelämnats av samma skäl, även om det kan göra boken något mer rörig. Jag har valt namn som kan uppfattas som fula eftersom de speglar karaktärerna jag beskriver, men de är inte avsedda som komik.

INNEHÅLL

Förord…….7

Kapitel 1 Skolan och fritiden som barn……9

Kapitel 2 Min far Matti……23

Kapitel 3 Min bror Risto……..55

Kapitel 4 Maj 2020……..67

Kapitel 5 Det hemliga kriget……75

Kapitel 6 Min granne Hadri…….107

Kapitel 7 Holger & Buster……..129

Kapitel 8 Hulda & Egon…….135

Kapitel 9 Rättegången……149

Kapitel 10 Efter 19 månader i fängelse…..151

Epilog……..165

FÖRORD

Jag vill inte skriva denna bok. Jag önskar att jag hade sluppit. Men min storebror Risto och hans nazistvänner lämnar mig inget val. Den här boken är långt ifrån en fullständig berättelse om mitt liv. Jag har varit nazist, knarkare, pissluffare, begått brott, suttit i fängelse och varit inblandad i mycket annat som jag inte går in på här – för det är inte syftet med boken.

Under läsningen kommer du kanske ändå stöta på detaljer som visar att det egentligen finns mycket mer att berätta om mitt liv, om det hade varit ämnet. Men det här är inte en sådan bok.

Det jag vill berätta handlar framför allt om min bror Risto och det nätverk han byggde upp runt sig – och hur deras försök att krossa mig blev den centrala berättelsen. Det är den historia du nu kommer att läsa.

Jag har aldrig blandat mig i andras liv. Det har aldrig varit min sak. Jag har alltid varit bäst på att vara tyst och att inte sprida hemligheter. Just därför vet jag så mycket om deras hemligheter –

folk anförtrodde dem till mig, och jag höll dem för mig själv. Men nu har de tvingat mig till detta.

Inte en enda gång har någon i Nätverket öppet anklagat mig för något. Allt sker i det fördolda, genom lögner och viskningar bakom min rygg.

Deras plan mot mig är tydlig och skoningslös: att karaktärsmörda mig, förnedra mig, isolera mig socialt och i smyg försöka sätta mig i fängelse. De agerar i skuggorna, bakom lögner och manipulation, osedda för vad de själva verkligen är.

Den här boken handlar om vilka sjuka längder nazister och narcissister är beredda att gå för att förstöra en annan människas liv. Hur de med lögner, svek och även sanningar, vridna till vapen, försöker krossa en person i det tysta.

Till skillnad från dem kan jag stå för sanningen. De ska aldrig kunna förvränga min historia med sina lögner. Nu ska jag avslöja dem – nazister, narcissister, kvinnomisshandlare, barnmisshandlare, golare, polisinformatörer och sexualbrottslingar. Men jag ska också avslöja mig själv.

LÅT OSS NU BRINNA TILLSAMMANS!

SKOLAN & FRITIDEN SOM BARN

Jag föddes i slutet av 70-talet i Tensta. Hemmet bestod av min far Matti, min mor Annika och min några år äldre bror Risto. Vi såg kanske ut som en vanlig familj utifrån, men i verkligheten var vi långt ifrån det. Jag växte upp i en dysfunktionell familj där trygghet och kärlek saknades.

Jag gick i Järingeskolan, som idag inte längre finns, från klass ett till fem. Skolan var uppdelad så att varje årskurs hade två klasser – en finskspråkig och en svenskspråkig. Jag gick i den finskspråkiga. Jag var kanske inte den mest populära eleven i klassen, men jag tillhörde ändå de fem stökigaste i en klass på kanske tjugo elever. I efterhand inser jag att det egentligen inte handlade om popularitet, utan om vem som kunde skapa mest kaos. Ungar – och även vuxna – kan vara väldigt grymma.

Det fanns en pojke i klassen som hette Mikko, och han blev mobbad av oss stökiga. Han var ungefär lika kort som jag, men det som gjorde honom annorlunda var att han och hans familj var djupt

kristna. Det räckte för att vi skulle peka ut honom som ett mål. Ibland kom hans mamma till skolan för att berätta hur han kommit hem gråtandes efter våra trakasserier. Mikko satt där, röd i ansiktet av skam, medan hans mamma talade.

Vi andra satt tysta – inte av skuld, utan för att kväva våra skratt. Vi såg bara fram emot nästa rast, då vi kunde göra hans liv ännu värre.

Mikko var duktig i skolan. Vid det årliga maratonloppet minns jag inte vem som vann, men jag minns att Mikko alltid låg högt upp på listan. Däremot var han värdelös på bollsporter som fotboll och brännboll. Jag själv var nästan lika dålig på fotboll, så jag hamnade oftast i mål, där jag ändå klarade mig hyfsat. Brännboll däremot var jag bra på. Vi stökiga ville alltid fuska – gena, knuffa undan andra eller försöka lura skolpersonalen för att slippa springa hela vägen. För oss var det inte ett lopp, utan ett kaotiskt nöje.

En dag, efter skolan, hade jag blivit kvar lite längre än de andra. Mikko kom gående och vi började prata. Eftersom det bara var vi två kändes samtalet mer personligt. När det bara var vi två insåg jag att min fiendskap mot Mikko aldrig varit min egen, den fanns bara när gruppen pressade

fram den. Vi bestämde oss för att hänga den kvällen. Hemma hos Mikko mötte jag hans excentriska mamma som lagade mat åt oss. Hon var uppriktigt glad över att en av klassens bråkstakar ville umgås med hennes son. Av någon anledning kändes det väldigt obekvämt när hon insisterade på att vi skulle korsa händerna och be en bordsbön. När det blev sent, runt tio–elva, var hon orolig för att jag skulle ta mig hem säkert – trots att det bara var en kort promenad på femton–tjugo minuter.

Dagen efter kom hon till skolan och berättade för hela klassen vilken förebild jag hade varit som valt att umgås med Mikko. Hon hoppades att fler skulle göra detsamma. Ironiskt nog fick jag själv sitta där, med rött ansikte, medan de andra stökiga fnissade åt mig. Det blev sista gången jag umgicks med Mikko.

Det fanns även en flicka i klassen som hette Sari – en liten judisk flicka som också blev mobbad. Det var inte för att hon var judisk; vi skolbarn förstod knappt vad det betydde. Det enda vi visste var att hon och hennes familj inte firade jul, men det var inte heller anledningen till att hon blev utsatt. Och hon blev aldrig mobbad lika hårt som Mikko. Det som gjorde henne annorlunda var hur

hon tog emot mobbningen. Jag minns en gång när jag försökte reta henne, och hon bara gav ifrån sig ett sött, men samtidigt obekvämt, leende. Just då slog mitt dåliga samvete till. Efter det mobbade jag aldrig en flicka igen, utan höll mig till pojkar. Någonstans där inne fanns tydligen ett samvete – eller så såg jag i henne min egen mor, som blev slagen av min far. Ironiskt nog skulle jag, många år senare, själv bli nazist.

Det var inte bara de småväxta som blev utsatta – även några av de största i klassen fick känna av mobbning, om än på ett annat sätt. Petri var den längsta i klassen, normalbyggd, och Kalle var både lång och kraftig. Hans far var från Tunisien och hans mor från Finland, men han bodde ensam med sin mor och sin Bon Jovi-älskande storebror. Vi stökiga brukade använda både Petri och Kalle som hästar. Vi red på deras ryggar och låtsades vara riddare som brottade ner varandra. Men varje gång den som förlorade blev arg, tog han ut sin frustration på sin häst – skällde på honom, tryckte ner honom, behandlade honom som något mindre än vi andra. Det var mobbning, fast på ett annat plan.

Till skillnad från Mikko var det ändå inte skamligt att hänga med Kalle. Jag brukade ofta vara hemma

hos honom på Risingeplan och spela Nintendo. Men det var alltid lite obehagligt – för det var snarare regel än undantag att hans Bon Jovi-älskande storebror plötsligt fick spel av någon helt oklar anledning och började slå sönder hela lägenheten. Han riktade aldrig sin aggression mot oss ungar, men jag avskydde det ändå. Det slutade alltid med att Kalles mamma bad mig gå hem efter att hans storebror hade stormat ut, lämnat lägenheten i kaos – och jag som bara ville fortsätta spela Nintendo med Kalle.

En annan gång, när vi lekte wrestling hemma hos honom, tog Kalle mitt huvud och dunkade det mot dörrkarmen så enkelt som om jag vore en trasdocka. Blodet forsade från min skalle. Vi ville inte göra någon stor sak av det, så vi sa aldrig någonting till hans mamma – trots att vi båda fick panik och inte visste vad vi skulle göra. Det slog mig senare hur lätt han egentligen hade kunnat slå sönder oss alla mobbare på skolgården om han hade velat. Jag har fortfarande ärret i skallen som ett minne från den dagen.

När jag sedan sprang på Kalle i Tensta vid 13–14 årsåldern, efter att inte ha sett honom på flera år, sa eller gjorde jag något som han uppfattade som olämpligt. Han gjorde inget fysiskt, men blicken

han gav mig var fylld av en mörk vrede. Då insåg jag att han inte längre var den Kalle jag en gång känt. Och jag kunde inte låta bli att undra om det var vi stökiga som hade förvandlat honom till den personen – med svarta ögon och vrede som bottenlöst brann. Kanske hade vi någon del i det. I mitt vuxna liv har jag med rätta burit med mig tunga skuldkänslor över det faktum att jag själv deltagit i mobbningen. Att inse att man varit en del av andras lidande är smärtsamt.

Vi ungar hade inget utegångsförbud eller någon bestämd tid att vara hemma, så vi brukade ränna runt i stan. I tunnelbanan, i olika videobutiker i Tensta Centrum och i Spånga, eftersom de hade flipperspel. Jag var och är fortfarande helt värdelös på flipper, men min dåvarande vän Timo och Jukka var experter redan vid tolv årsåldern. De fick nästan alltid så många extraspel, eller "knacks" som vi kallade det, att butiksägaren ofta slängde ut oss. Med några tior kunde vi spela i timmar. Om jag minns rätt var det vid den tiden som den svenska tiokronorsguldpengen introducerades.

Vi brukade "surfa" på tunnelbanan – stå vid en station tills tåget började röra sig, ta tag i ett handtag och sätta en fot på tåget medan den andra

gled på perrongen för balansens skull. Poängen var att hoppa av innan man själv slog i väggen på perrongen när tåget körde in i tunneln. Den som vågade åka längst vann, och Jukka, som den galna person han var, vann alltid. Ibland såg jag honom släppa tåget så sent att han faktiskt, med springande steg, slog i väggen.

Jukka tog det ännu längre. Han brukade åka på tunnelbanevagnarnas tak in i tunneln till nästa station, ligga platt på mage och hålla fast på varsin sida av vagnen med båda händerna. Detta var något som vi andra aldrig vågade göra. Han klättrade också upp på taken på de högsta husen i Risingeplan – jag tror de var sex till sju våningar höga – och hängde i takets kant med bara fyra fingrar, för att sedan dra sig upp igen. Jukka hade en hund vid namn Pekka som han alltid rastade utan koppel. Om Pekka inte ville gå in igen brukade han rymma. Då gick vi ofta upp på loftgången högst upp på en byggnad i Tensta Allé för att försöka se vart hunden tagit vägen. En gång, när Jukka var ensam, fanns en dörr på glänt, och han bestämde sig för att stjäla en jacka som innehöll nycklar till lägenheten.

Ett halvår senare, när jag var hemma hos Jukka, kom detta på tal. Vi bestämde oss för att smyga in

i lägenheten mitt i natten medan hela familjen sov. Det enda av värde vi fick med oss var en läderjacka med plånbok och rikskuponger – kuponger som gick att handla mat med på olika restauranger och gatukök.

Tillsammans med Jukka och några fler – vilka de övriga var kan jag idag inte med säkerhet minnas – bestämde vi oss för att följa efter en mycket berusad svensk man som vinglade omkring. Till slut föll han och blev liggande, medvetslös eller i djupsömn, mellan Tensta simhall och Tensta träff. Platsen var mörk, utan någon belysning. Jukka bestämde sig för att rota igenom hans fickor. Vi fick med oss hans plånbok och en massa lösa sedlar. Även hans skor tog vi, och slängde dem i en soptunna – ifall han skulle vakna och försöka jaga oss.

En kort stund senare stod vi vid Gott Gott Grillen i Tensta och beställde hamburgare för de stulna pengarna. Plötsligt kom samma man vinglande, barfota, och försökte beställa mat. Jag kände ett starkt samvete som gnagde, men kunde ändå inte hålla tillbaka ett fniss. Vi stack därifrån utan att ens vänta på vår egen beställning. När vi gick därifrån såg vi honom i frustration krossa en fönsterruta till Tensta tunnelbanestation –

troligtvis för att han varken hade skor eller pengar kvar.

En annan vän som jag hade hette Eerik. Vi i hela gruppen av stökiga brukade gå till fritidsgården efter skolan och spela pingis. Ibland åkte vi även till Vällingby för att göra samma sak, men där spelade vi inte på fritidsgård utan i simhallen, där det fanns många pingisbord och Alviks pingisklubb höll till. Eerik hatade sin styvfar, Petteri, som var missbrukare. Eerik hade konstiga beteenden som vi barn då inte riktigt förstod. Varje gång han gick på toaletten för att bajsa blev han tvungen att sitta på en stol i en halvtimme efteråt, annars läckte det i hans underkläder – som han själv sa. Vi hatade när han gick på toaletten, för det betydde att pingismatchen fick vänta i en halvtimme.

Petteri blev knivmördad cirka sex år senare. Det sades att han hade tafsat på en annan man, som sedan vaknade och dödade honom. Idag, med vuxna ögon, tror jag att jag förstår orsaken till Eeriks problem med ”bajsläckaget” och hur mycket trauma han egentligen bar på.

Jag hade en annan vän i Tensta som var ett år äldre än jag – Seppo. Han var alltid rolig, men också

fullständigt galen. En gång kom han till skolan med håret klippt som ett schackbräde. Hans mamma hade inte orkat klippa honom kvällen innan, så han tog själv saxen och började klippa av tussar här och där. Resultatet såg förjävligt ut. En annan gång stal han nycklarna till sin fars Mercedes-Benz när pappan inte var hemma. Han körde den runt parkeringen vid Sotingeplan – och kraschade den totalt. Farsan blev förstås vansinnig när han upptäckte att bilen var förstörd.

Det var aldrig slut på hans upptåg. En gång limmade han igen sina ögonlock i skolan. Han åt också daggmaskar bara för att få oss andra att skratta. Vid ett annat tillfälle stod Seppo och hoppade sönder en lyxig sportbil som stod parkerad vid Tensta Allé. Jag minns inte längre märket, men det var av den dyraste och mest exklusiva sorten. Vi förstod inte varför Seppo fick för sig att göra det. När ägaren dök upp slet han ner Seppo från bilen och gav honom flera örfilar, medan vi andra sprang därifrån. Ärligt talat kom Seppo väldigt billigt undan den gången.

Vi brukade sno lysrör från parkeringsgarage och använda dem som svärd när vi lekte Star Wars. Det kändes spännande när lysrören exploderade under våra fäktmatcher och vitt pulver dammade

ur rören. En dag, uppe på loftgången högst upp på Tensta Allé, bestämde vi oss för att kasta ner lysrören. Ett av dem träffade en kvinna i huvudet, och efter det slutade vi med den leken.

Hans pappa drev en egen firma, och vi misstänkte att han använde svart arbetskraft. Hemma låg ofta igenklistrade lönekuvert med kontanter. Seppo brukade hålla kuverten över vattenånga, pilla upp dem och plocka ut femhundra till tusen kronor innan han försiktigt limmade igen dem. För oss snorungar var det en förmögenhet. Med de pengarna kunde vi köpa mat, åka till Gröna Lund och han bjöd ofta alla.

Men även bland vännerna var vi inte alltid lojala. En gång, när vi festade hemma hos Seppo i 12–13 årsåldern, hittade vi hans föräldrars kamera. Vi började i smyg ta bilder på festen för att sätta honom i skiten när föräldrarna sen framkallade filmen. Vi stal från varandra, vi svek varandra – ändå såg jag dem som mina enda riktiga vänner. Inte bara då, utan i hela mitt liv. Jag skulle aldrig mer komma att ha vänner på det sättet.

Efter att jag oskyldigt blivit anklagad av lärarna för att ha förstört klassens piano fick min pappa nog. Han flyttade mig från Järingeskolan till

Hässelby gårdsskolan, där jag började första terminen i sexan. Min pappa Matti – även om jag inte vill kalla honom pappa idag – hade vid den tiden skaffat en lägenhet i Hässelby, tillfälligt och bara under kanske ett års tid. Varför han hade den förblev oklart för mig som barn, men jag förstod redan då att det låg något fuffens bakom. Han bodde ju egentligen tillsammans med min mamma Annika och det hade han gjort i hela mitt liv. Lägenheten i Hässelby stod nästan tom. Det fanns en soffa och några få möbler, men aldrig någon mat. Matti själv var sällan där.

Det var först i Hässelby gårdsskolan jag insåg hur lite svenska jag egentligen kunde. Eftersom det inte fanns några finskspråkiga klasser där, hamnade jag i en helt svensk klass. Jag kände mig efterbliven. Det tog mig kanske tre–fyra år att behärska språket ordentligt och bli av med min konstiga dialekt. Den var inte den klassiska finska brytningen som många kände igen, utan en helt egen variant – men den lät nog lika illa ändå.

I skolan fick jag tre vänner – en pojke och två flickor. Jag minns inte ens deras namn idag, eftersom vi mest umgicks i skolan och bara ibland efter. På fritiden sökte jag mig tillbaka till mina barndomsvänner från Tensta. Vid den här tiden

hade hela vår familj flyttat från Tensta till en förort norr om Stockholm, en plats som mest bestod av villor, radhus och ett centrum vid pendeltåget.

MIN FAR MATTI

Min far Matti var en sjuk narcissist. Han torterade och terroriserade hela vår familj. Den fysiska misshandeln slutade när jag var runt tio–elva, men den psykiska terrorn tog aldrig slut.

Matti jobbade som en illegal öl- och spritjour. Han köpte alkoholen på Systembolaget och sålde den vidare för det dubbla priset. Vem som helst kunde ringa honom, vilken tid som helst på dygnet, året runt, och då åkte han iväg och levererade varorna. I Tensta på 80-talet fanns flera sådana här spritjourer, och Matti var välkänd av polisen. De visste mycket väl vad han höll på med, men de brydde sig inte särskilt mycket. Så länge man inte sålde hembränt eller till minderåriga lät de det passera. Ibland ringde de honom och låtsades vara kunder, men eftersom Matti inte kände igen deras röster och de lät som myndighetspersoner, svarade han bara att han inte hade någon alkohol till salu.

Vid den tiden blev jag tvungen att följa med Matti när han åkte runt till olika Systembolag och köpte på sig lager av sprit och öl som han sedan sålde vidare till sina kunder. Jag fick också följa med honom hem till kunderna när han levererade.

Nästan alla människor och deras lägenheter såg och luktade likadant. Människorna var risiga, och lägenheterna stank av gammal alkohol och inpyrd tobaksrök. Något pris för årets far fanns aldrig på kartan för Matti.

Spritförsäljningen, tillsammans med hans förtidspension, var hans enda inkomstkälla. Han var därför nästan aldrig hemma. För att hålla igång verksamheten köpte han en telefonsvarare. När han kom hem för att hämta mer öl och sprit kunde han snabbt lyssna av meddelandena och sedan ge sig av igen. Ibland ville han att jag, min bror Risto och min mor Annika skulle skriva ner meddelandena åt honom, men det blev snabbt en soppa – många som ringde in var så berusade att allt som hördes var mummel.

När han köpte sin första mobiltelefon blev allt betydligt enklare. Den var stor och tung som en tegelsten, och priset låg runt 25.000 kronor.

Ibland uppstod problem med Mattis spritförsäljning. En gång kom ett gäng finska romer hem till oss och stod och bankade på dörren, skrikande att de ville ha sprit. Matti stod då i hallen med en pilbåge i händerna, beredd att skjuta om de skulle försöka bryta sig in.

När polisen gjorde husrannsakan hos Senja – Mattis mamma, som bodde i Rinkeby – fick de syn på ett fotografi av Matti. Då sa de till henne:

– Säg åt Matti att sluta med spritförsäljningen.

Varför de egentligen gjorde husrannsakan hos henne vet jag inte, men jag misstänker att det hade något att göra med Mattis syster, min faster Jenna.

Jenna bodde i Rinkeby och hade en schäfer som hette Sutu. När jag var runt sju–åtta år gammal brukade jag åka med min skateboard från Tensta till Rinkeby för att träffa Jenna och Sutu. Jag tyckte väldigt mycket om Jenna. Hon var vacker och snäll. Varje gång jag kom hem till henne ställde hon fram nypoppade popcorn, godis och läsk. Och där, hos henne, kom jag bort från rädslan som jag i princip alltid kände hemma i Tensta.

Men min lycka blev kortvarig. En dag kom Matti och sa:

– Du får inte hälsa på Jenna mer.

Han förklarade aldrig varför. Jag antar att de hade grälat med varandra, men det är bara en gissning. För mig fanns det inget annat än att acceptera att jag inte längre fick träffa Jenna eller gå ut med hennes hund Sutu, som jag tyckte så mycket om.

Några månader senare kom Matti in i mitt rum och sa:

– Sutu är död.

Han berättade att Jenna hade lånat ut hunden till en vän, och att Sutu hade hoppat eller trillat framför tåget i Rinkebys tunnelbana och blivit överkörd. Idag vet jag att han berättade det bara för att plåga mig. Det fanns ju ingen anledning att säga det, eftersom jag ändå inte längre tilläts att besöka dem.

Redan i fem–sexårsåldern utsatte Matti oss barn och min mamma Annika för grov misshandel. Hans favoritmetod var att tvinga oss barn att ligga på mage och slå oss med en svart gummibatong – upp till tio slag mot varje fotsula. Efteråt kunde man knappt gå på två dagar. Att vi bara var små barn bekymrade honom inte. Jag kan fortfarande minnas den brännande känslan i fotsulorna.

Batongen förvarade han i ett skåp som alltid gav ifrån sig ett speciellt ljud när det öppnades. Jag minns det ljudet än idag – det var ljudet av skräck. Till slut vande jag mig ändå. Jag lärde mig låtsasgråta för att få honom att sluta slå. När han lämnat rummet kunde jag till och med börja skratta för mig själv. Det fanns inget roligt i

situationen, men kanske var det där min förmåga att skratta åt hemska saker föddes.

Han bestraffade oss alltid på samma sätt: han grep tag i vår fotled med vänster hand och slog med batongen i den högra. En gång lyckades jag rycka undan benet precis när slaget föll, och batongen träffade hans egen hand. Han blev vansinnig och det kostade mig några extra slag – men det var värt det.

En av hans favoritfilmer var "Midnight Express". Där fanns en scen där en fånge blev torterad genom att bli slagen på fotsulorna med batong. Jag kan inte tro annat än att han fick idén därifrån. Med vuxna ögon ser jag nu att min far aldrig hade en egen identitet. Precis som många narcissister levde han genom lånade roller. Han identifierade sig med karaktärer från filmernas värld.

Att få stryk med batong var ofta planerat från hans sida. Men han kunde också få spel och slå oss spontant. Jag skulle inte kalla det bestraffning – det var ren tortyr. En gång, när han blev vansinnig, lyfte han upp mig i öronen så att det knakade i brosket och slog mitt huvud mot väggen. Jag var runt åtta år.

Att ingripa mot våld och spela en man av rättvisa, det kunde Matti. En gång var han hemma hos en kompis i Tensta när denne började slå sin fru i huvudet med en stekpanna. Då ingrep han. Efteråt använde han den händelsen som ett bevis på att han var en hyvens man. Men att grovt misshandla sin egen sambo och sina egna barn – det omfattades tydligen inte av hans ”moral”. Hans moral sträckte sig aldrig längre än till att själv framstå som en hjälte.

– En hund som inte lyder dödar man bara, brukade han säga.

Sen stirrade han på mig:

– Men du då? Vad fan ska jag göra med dig? Dödar jag dig så åker jag in i fängelse.

Matti hade en vän som inte längre kunde ta hand om sin katt. Han behövde avliva den men klarade inte av att göra det själv, så han bad Matti om hjälp. Jag vet inte vad de två kom överens om, men jag vet att Matti tog hem katten i en bur. Väl hemma stoppade han buren i en svart sopsäck, tejpade fast säcken runt avgasröret och startade bilen. Enligt honom själv blev det ett jävla liv på katten, länge. Jag tror inte det var så här hans vän hade tänkt sig. Han älskade katten så mycket att

han inte ens klarade av att själv gå till veterinären. Då tror jag inte heller att han skulle ha gått med på sättet Matti avlivade den på. Det skulle inte förvåna mig om vännen gav Matti pengar för att köra katten till veterinären – och att Matti istället bestämde sig för att tjäna några kronor på det här sättet.

Charles Bronson var en av hans favoritskådespelare. I filmen ”The Mechanic” gick Bronson runt och tränade sin handstyrka med att hela tiden klämma på en vaxboll. Min far skaffade en äggformad grå sten som han ständigt gick och tryckte på.

I en annan av hans favoritfilmer, "Den sista färden", fanns en hjälte som besegrade sina fiender med pilbåge. Gissa vem som gick och köpte flera pilbågar efter det? Matti.

Han tyckte också om filmerna "Sällskapsresan". Självklart gick han och köpte skidor, och vi åkte både till Romme och Sälen. Precis som i filmerna skrek han i backen:

– Tyngden på dalskidan!

Han levde sitt liv genom de karaktärer han såg på film och kopierade deras sätt att vara.

När jag och Matti åkte skidor i Romme åkte vi upp med ankarliften tillsammans. Vi ramlade, och folk runt omkring skrattade åt oss. Han tålde det inte. Istället för att ta det med ett skratt skyllde han på mig – fast det var han som tryckte undan min skida så att jag föll – och drog med honom i fallet.

Min far Matti stod i hallen framför byrån med telefonen och telefonsvararen. Jag, som barn, smög upp bakom honom i ett ögonblick av impulsivitet, petade honom lätt på ryggen och sa:

– Bu!

Han vände sig om och träffade mig med en örfil så hård att det ekade i hela hallen. Mitt huvud slängdes åt sidan av slaget, och jag kände hur hela kroppen skakade av smärtan.

En vinterkväll hade min storebrors vän Onni kastat en snöboll med is och krossat ett fönster till en lägenhet på gården där vi bodde, och jag blev gripen av väktare. När jag kom hem med polisen låg jag riktigt illa till. Jag satt i köket på en stol medan min mor klippte mitt hår. Då kom min far. Med båda händerna slog han till mina öron så hårt att det kändes som att trumhinnorna sprack. Sedan ryckte han mig i håret så att mitt huvud slängdes åt höger och vänster, innan han gick därifrån.

En stund senare kom han tillbaka och ryckte mig i håret igen. Tredje gången drog han ner mig från stolen och släpade mig över golvet genom att hålla fast i håret. Jag var livrädd att han skulle döda mig. När han till slut släppte mig fortsatte min mor att klippa mitt hår. Hon drog fingrarna genom mitt hår och visade mig i smyg, så att han inte såg, hur stora tussar lossnade från mitt huvud. Han tyckte att jag hade dragit onödig polisuppmärksamhet mot honom, något han absolut inte ville ha. Men jag hade inte gjort något fel. Det var ju inte jag som hade krossat rutan, utan min bror Ristos kompis. Just då råkade en vakt dyka upp och de sprang därifrån, och kvar blev jag – nio år gammal – som fick ta all skit. Hur paranoid får man egentligen bli? Polisen var inte ute efter honom, de gjorde bara sin rutin och följde hem en nioåring efter en krossad ruta. Till och med de som bodde i lägenheten sa till polisen att jag inte ens var den som gjort det. Men i hans huvud var det förstås jag som hade dragit polisen på familjen – ett barn på nio år som hotade hans värld.

Ett av mina tidigaste minnen är från ett nöjesfält i Finland när jag kanske bara var fem år gammal. Jag hade bett mina föräldrar om att få gå på toaletten eftersom jag var kissnödig, men min far

totalignorerade mig efter att ha sagt åt mig att vara tyst. Jag vågade inte fråga igen. Till slut kissade jag på mig. Då började han asgarva och peka på mig med fingret, allt för att ta bort uppmärksamheten från sig själv.

Min far var även väldigt svartsjuk av sig och fick för sig saker som att Annika hade varit otrogen eller ville vara det. Det sätt han oftast straffade min mor på var att med kniv skära sönder alla hennes jackor och tröjor för att sen gå och slänga ut dem på backen vid Tenstakyrkan. Detta var fruktansvärt och väldigt skrämmande att uppleva. Och när min mor kom hem från jobbet så såg jag hur rädd och oförstående hon var. Sen tvingade min far min storebror Risto att gå och hämta knapparna från kläderna. Risto skämdes, förståeligt, som fan för detta. Varför min far ville ha knapparna tror jag var för hans snålhet, för de kunde ju komma till användning någon gång i framtiden, eller så låg det något mörkare bakom som jag aldrig har förstått.

När jag var liten hände det en gång att han gick ut för att leta efter min mor, övertygad om att hon ännu en gång var ute och var otrogen. I själva verket var hon bara hemma hos en tjejkompis. När han kom hem började han säga till mig att min

mor var en hora som satt på parkbänkar i Tensta med en massa alkoholister och var otrogen. Det var rena lögner. Han hade gått runt i centrum för att leta efter henne, inte hittat henne – och fyllde i resten med vad hans sjuka hjärna inbillade sig. Min mor drack knappt alkohol vid den tiden, och när hon gjorde det var det väldigt måttligt. Jag minns inte en enda gång att hon var full under min barndom. Så varför skulle hon sitta på en parkbänk med alkoholister och vara otrogen med dem? Till slut ringde min mor hem och berättade för Matti var hon var. Han gick dit och började härja. När Annikas kompis sa:

– Jag ringer polisen.

Då tog Matti en kniv och skar av telefonsladden.

När jag var 14–15 år gammal tog jag med mig en kompis hem från skolan, en kille som gick i min parallellklass. Matti blev svartsjuk bara för att min mor Annika stod och pratade med honom i köket. Svartsjuk – på en tonåring som snackade med hans kvinna. Patetiskt.

Matti var inte bara svartsjuk, han var också väldigt avundsjuk på allt och alla – samtidigt som han gärna anklagade andra för att vara avundsjuka på honom. När jag var liten brukade jag och mina

vänner snatta saker. Det var oftast helt onödiga grejer som vi egentligen inte behövde men som vi tyckte var tuffa att ha. Till exempel ägde jag en äkta guldfärgad Zippo-tändare av den smalare modellen och en guldfärgad stormtändare som såg ut som en Zippo när locket var stängt.

En dag såg Matti att jag hade dem och ville genast ta dem ifrån mig. När jag inte ville körde han först sin vanliga taktik: han låtsades bli sårad för att spela på mitt samvete. Matti sålde inte bara öl och sprit, han sålde cigaretter också. På den tiden fanns en kampanj: köpte man en hel limpa Marlboro fick man med en tändare med Marlboro-loggan. Det var förstås ingen riktig Zippo utan en billig kopia, skräp helt enkelt. Matti kom in med en sådan tändare och ville byta den mot mina två. Han försökte övertyga mig om att Marlboro-tändaren var lika bra, fast jag visste att den inte var det. Till slut pressade han ändå av mig mina båda tändare. Och där blev de liggande i hans skåp, orörda och samlade damm – ett perfekt exempel på Matti: avundsjuk, manipulativ och helt utan nytta av det han tog. Matti var som en korp – så fort han såg något skinande hos någon annan, ville han ha det själv.

Matti såg alltid till sig själv och sina behov först. Varenda gång någon av oss barn fyllde år och min mor hade köpt en grön marsipantårta med röd ros på, så kom han och tog rosen och åt upp den. Det hände varenda födelsedag. Han kunde inte ens unna födelsedagsbarnet den röda rosen. Den var ju gjord av samma marsipan som det gröna på tårtan och smakade inte annorlunda, men ändå skulle han lägga beslag på den. Som en korp – det som stack ut ville han åt. Själv skulle jag ge bort rosen till mitt barn om han ville ha den, även om det var min dag. Men Matti? Han behövde sin lilla marsipanros, år efter år.

Och precis som med tårtan var det likadant med Alladinchokladasken på julen. Han bestämde i förväg vilka bitar som var hans, och de var det ingen annan som fick smaka på.

Min bror Risto, Onni, jag och en av mina vänner bestämde oss en natt för att göra inbrott i ett förråd nära en brandstation i Vällingby genom att skära upp ett hål i väggen. Inne i förrådet stod det motorcyklar och crossar. Onni hoppade in först och började meka isär en liten 80-kubiks cross, en PW 80, så att vi kunde få ut den genom hålet. När vi väl fått ut den på utsidan satte vi ihop den igen. Det var en modell som var väldigt populär i

förorterna att köra omkring på. När Matti fick syn på den ville han direkt lägga beslag på den och började prata om sina stora planer. Han skulle använda den på sina fiskeresor till sjöar som var svåra att nå med bil, och han pratade till och med om att ta den med sig till Finland. Men varför gick han inte och snodde en egen istället? En tjuv var han ju ändå, han snodde alltid saker från oss. Men crossen släppte vi inte till honom.

När Risto fick en bra bil helt gratis av sin svärmor blev Matti genast avundsjuk. Han ville byta bort sin egen sämre bil mot Ristos, och när Risto vägrade blev han sur. Matti ville alltid byta till sig saker, men det var utan undantag på ett sätt där han själv skulle få det bättre och alla andra det sämre. Så har Matti gjort i hela sitt liv, och utan att göra boken tjock som en bibel kommer jag inte gå in på alla saker han lurade till sig av oss. Han kunde heller aldrig känna glädje för någon annan – tvärtom gjorde andras lycka honom bara bitter och missunnsam.

På tal om att stjäla saker – Matti brukade snatta i affärer också. När jag var elva år fick jag en kanin av en tjejkompis. Jag frågade Matti om vi kunde åka till affären och köpa ett kaninkoppel så att jag kunde ha den ute på gräsmattan. När vi väl kom

dit plockade han upp ett koppel, tittade på det och sedan rakt in i mina ögon med ett snett grin. Sen vek han ihop det och stoppade det i fickan, trots att det bara kostade en femtiolapp.

Matti och jag var ute med en småbåt och fiskade när vi bestämde oss för att gå och köpa mat från en affär. Jag väntade kvar i båten vid bryggan. Efter ett tag såg jag Matti komma springande med famnen full av matvaror – bröd, pålägg och allt möjligt – och han tappade flera saker på vägen. Jag förstod att någonting var fel och undrade vad han höll på med. Han hoppade ner i båten, startade motorn och körde iväg. Han blödde dessutom från armbågen. Det visade sig att han hade snattat och att det hade blivit bråk med butiksägaren. Att snatta något är en sak, men att börja bråka med butiksägaren är mindre bra. För även om man bara knuffar till honom lite lätt i samband med snatteri så räknas det faktiskt som rån. Han berättade att han under tumultet hade tappat sina äkta Ray-Ban-solglasögon. När vi kom till bilen körde han mig tillbaka till affären och sa åt mig att gå och leta efter solglasögonen. Han gav mig inte ens pengar till en glass eller något annat, så att jag åtminstone hade kunnat låtsas ha ett ärende där. När jag gick runt inne i den lilla lanthandeln och

letade så märkte jag att butiksägaren fattade direkt varför jag var där. Senare på kvällen fick Matti åka till sjukhuset där det konstaterades att han hade brutit ett ben i armbågen och blev tvungen att operera. Allt för att han skulle snatta något billigt helt i onödan – och på kuppen förlorade han både sina dyra solglasögon och sin arm i flera månader. Kanske lärde han sig något, för efter det såg i alla fall inte jag honom snatta mer.

Som en sann narcissist som Matti var så ville han kontrollera sin familj på alla sätt och vis. Han tog min mors bankomatkort redan på 80-talet och har den även idag. Så varje gång min mor skulle handla mat så behövde hon be honom om pengar och han har alltid fått någon form av kick av att vi har behövt be honom om saker. Då såg man på honom hur viktig han kände sig.

Som barn var både jag och min bror Risto nagelbitare, något som Matti ständigt störde sig på. Varje vecka tvingade han oss att stå framför honom och visa våra naglar för att bevisa att vi inte hade bitit på dem, annars fick vi ingen veckopeng. Vad Matti aldrig förstod var att vi antagligen bet på naglarna just på grund av honom och den stress han utsatte oss för. Jag slutade med nagelbitandet redan i högstadiet, men Risto

fortsatte. Det såg jag så sent som 2022, på de bilder han hade lämnat till polisen som bevisning mot mig efter att han hittade GPS-sändaren som jag hade satt fast under hans bil. Anledningen till att jag gjorde det blir tydlig längre fram.

När jag var runt nio år gammal låg jag hemma från skolan med influensa, hög feber och hosta. Jag låg på soffan i vardagsrummet och tittade på tv när Matti kom och satte sig i en fåtölj. Efter ungefär en kvart sa han plötsligt:

– Jag orkar inte höra dig hosta, så nu får du sluta.

Men jag kunde ju inte sluta hosta, jag var trots allt sjuk. Till slut gick jag in på mitt rum och stängde dörren.

När jag var sex år gammal och kom hem från förskolan stod en tallrik med kall lasagne och väntade på mig – rester som min mor Annika hade lagat dagen innan. Det här var ett eller två år innan mikron började bli vanlig i svenska hem, så vi hade ingen sådan. Matti tyckte att jag var för liten för att lämnas ensam hemma, och eftersom han var stressad ville han att jag skulle äta snabbt så han kunde ta med mig när han åkte. Han sa åt mig att äta, men den kalla maten fick mig att må illa. Jag fick kväljningar och kände att jag skulle spy.

Matti blev alltmer irriterad och till slut började han skrika. Han hotade mig och skrek:

– Äter du inte upp lasagnen så trycker jag in den i örat på dig!

Jag tvingade i mig maten, bit för bit, fast jag nästan spydde. Och det absurda i allt? Vi hade ju en ugn. Han hade enkelt kunnat värma maten åt mig – men istället tvingade han ett sexårigt barn att trycka i sig en kylskåpskall lasagne under hot.

Matti körde alltid runt i en rishög till bil – en sådan rishög att den var välkänd i hela Tensta, trots att han egentligen hade råd att köpa något bättre. Han fick ständigt ligga under bilen i timmar för att laga olika saker. Om jag såg honom ligga och meka på parkeringen när jag var på väg hem från skolan, valde jag många gånger att inte gå hem. För fick han syn på mig, då tvingade han mig att vara med. Vad visste jag om att laga bilar när jag var sju–åtta år gammal? Det kändes som att om han var tvungen att lida under bilen, så skulle jag också tvingas lida med honom. De gånger han bad mig hämta ett verktyg och jag gav fel, eller tog fel storlek, skällde han på mig. Vad visste jag om verktyg i den åldern? Och de gånger han tvingade mig hålla i en lampa så att han kunde se, och jag

råkade rikta den lite fel, då slog han med det verktyg han hade i handen – rakt över mina fingrar.

När Matti hittade något skräp på golvet – en liten papperslapp eller vad som helst – plockade han alltid upp det, höll det mellan fingrarna och dinglade det framför våra ansikten. Sedan följde en fem minuter lång föreläsning om att man, om man nu hittar skräp på golvet, kan kasta det i soporna.

Vad han inte begrep var att när jag faktiskt gjorde just det, då såg han det aldrig. Han såg ju inte allt skräp jag plockade upp och kastade – för när det väl var borta fanns det inget bevis kvar att skräpet hade funnits där. Han såg inte heller när jag fick torka upp en hel bajskorv från toalettsitsen som han själv hade lämnat där på fyllan.

En annan störande grej med Matti var hur han kunde klampa in i mitt rum för att säga något helt oviktigt. Tyckte han att det var för varmt där inne, stängde han av elementet och lämnade dörren öppen så att rummet blev iskallt. Men vad fan hade han med det att göra? Han skulle ändå inte stanna i mitt rum.

Matti var en sjukligt kontrollerande människa. Han kunde till och med reta upp sig på ungdomar som gick förbi huset på väg till idrottsplatsen, bara för att de studsade bollen mot asfalten medan de passerade.

Att han själv var otrogen mot Annika bekymrade honom inte. En gång, när Matti och jag åkte till Finland, hade han sex med en kvinna i bastun medan jag hängde med kvinnans son och åkte traktor. Efteråt bad han mig att vara tyst och inte säga något till min mamma Annika, ett löfte jag hållit i 32 år. Men nu bryter jag det löftet.

Att resa på semester med Matti var alltid ett helvete. Man gick ständigt på tå, aldrig riktigt säker på när han skulle explodera. En gång åkte hela familjen till Spanien med husbilen, och även Mattis mamma, Senja, följde med.

Det började med ett tjafs mellan Matti, som satt bakom ratten, och Senja där bak i husbilen. Plötsligt tvärstannade han vid vägrenen, rasande, kastade upp dörren och stormade in i husbilen för att ge sig på sin mamma. Men Senja hann undan – hon klättrade över sätena och tog sig fram till förarplatsen.

När han inte fick tag i henne blev han ännu mer ursinnig och hotade att kasta ut sin egen mor någonstans i det franska landskapet, lämna henne åt sitt öde mitt ute på landet. Sådan var Matti. Alltid hot, alltid våld i luften. På något sätt löste sig bråket till slut.

En annan gång, i mitten av 2010-talet, befann sig hela familjen i Spanien. Den här gången hade Risto tagit med sig sin äldsta dotter Elin. En kväll gick jag, Matti och min mor Annika ut på krogen, medan Risto stannade kvar i huset med dottern. Vi vandrade mellan tre barer, drack öl och skrattade, men när vi till slut skulle ta oss hem klarade Annika inte längre att stå på benen. Hon sjönk ner på trottoaren, alldeles för berusad för att orka gå en meter till.

Jag bad de andra vänta, så skulle jag hämta hyrbilen. Väl hemma i huset förklarade jag situationen för Risto, som genast erbjöd sig att köra. Jag hade ju både druckit och saknade dessutom körkort. Tillsammans åkte vi tillbaka – men synen som mötte oss var allt annat än vad jag väntat mig.

Där stod Annika, skakad och omtöcknad, omgiven av två spanska poliser och en granne från

husen intill. Matti var spårlöst borta. Under tiden jag varit borta hade han, i ett av sina raseriutbrott, sparkat min mamma i huvudet flera gånger medan hon låg försvarslös på marken. Hennes skrik hade väckt grannen, som ringt polisen.

Trots det fruktansvärda som hade hänt var det jag som fick ta hand om situationen. Annika talade ingen engelska, så poliserna riktade sina frågor till mig. Jag översatte dem till finska, Annika svarade, och jag gav hennes svar vidare på engelska – men inte som hon sagt dem. När hon erkände att det var Matti som misshandlat henne, översatte jag det kallt till:

– It was some unknown man.

Efteråt kunde han inte ta ansvar för det han hade gjort utan skyllde på att han måste ha blivit drogad av någon på krogen.

På det sättet räddade jag Matti från att hamna i spanskt fängelse för grov misshandel. Men den tjänsten skulle inte skydda mig. Tvärtom – senare skulle Matti, tillsammans med Risto och Nätverket, försöka sätta mig i fängelse i Sverige. I hemlighet.

Matti är precis som Risto – oförmögen att någonsin stå för sina fel och misstag. Jag har aldrig hört honom be någon om ursäkt, trots att han verkligen har mycket att be om ursäkt för.

Ett tydligt exempel var när han reste till Finland tillsammans med Annika. Där bestämde han sig för att köra bil med över en promille alkohol i blodet. Han åkte fast och blev av med körkortet. Men istället för att ta ansvar skyllde han på Annika – trots att hon inte ens suttit med i bilen. Efter sex månader, eller kanske ett år, fick han tillbaka sitt svenska körkort. Den finska polisen skickade det till Sverige, men på vägen försvann det i posten. Matti ansökte då om ett nytt i Sverige, och fick det. Några månader senare fick Transportstyrelsen kännedom om rattfyllan i Finland. De krävde att Matti skulle börja lämna leverprover. Eftersom han var alkoholist vägrade han. Som följd beslutade Transportstyrelsen att dra in hans körkort. Men Matti hade det fysiska kortet kvar, även om det var ogiltigt. Han skrev sig därför på Annikas barndomshem, en stuga i Finland. Därefter gick han till den finska motsvarigheten till Transportstyrelsen och begärde att byta sitt svenska körkort mot ett finskt. Ingen kontrollerade om hans svenska körkort

fortfarande var giltigt – och därför fick han ett nytt, finskt körkort.

Till och med sin impotens har han skyllt på Annika. Och är det inte någon i vår familj som får skulden, då är det kommunisterna, utlänningarna eller judarna. Jag har tappat räkningen på hur många gånger han sagt:

– Titta, där går AFA.

När det i själva verket bara var vanliga skolungar som gick förbi huset. AFA, alltså Antifascistisk Aktion.

Matti är bara dömd för ett brott i Sverige, vad jag vet. Någon gång på 70- eller 80-talet hade han ett illegalt handeldvapen, en kaliber .22, och då dömdes han till endast 500 kronor i böter. Straffen för vapenbrott i Sverige på den tiden var inte som de är idag. I Finland satt han i fängelse i sju månader för att ha misshandlat någon med en flaska. Han visste inte ens om att han var efterlyst där, så när han en gång reste dit ensam greps han av polis och fick avtjäna sitt straff. Under hela tiden hörde han inte av sig till Annika en enda gång, och hon trodde därför att han hade lämnat henne för någon annan. Hade Annika haft en

kristallkula då, hade hon nog hoppats att det var just det han hade gjort.

En dag kom Matti hem, blödande bakom örat men mest i handleden. Vi hade en granne som bodde under oss, och enligt Matti brukade de spela operamusik högt. Jag kan inte minnas en enda gång som jag hört dem spela musik över huvud taget. Matti gick ner och plingade på dörren, och sa åt dem att sänka volymen. Då kom grannens kompis ut, och bråket eskalerade. Det fortsatte utanför trapphuset, på gården. Matti slog till honom på käften så att han ramlade in i busken. När han kom upp ur busken drog han fram en kniv, gick till attack och knivskar Matti. Matti hade alltid sagt att man aldrig skulle prata med polisen, även efter händelsen. Men när han själv drabbades ringde han polisen, golade och vittnade senare i rättegången. Typiskt för en narcissist att bryta mot sina egna regler.

När Matti var full brukade han hålla föreläsningar om att vår familj borde starta en maffia. Då visste jag att han återigen hade sett filmen ”Gudfadern”, en av hans favoriter. Jag förstår att han romantiserade drömmen om att själv sitta i en bekväm läderfåtölj, iförd Hugo Boss-kostym, med alla omkring sig som avgudade honom. En snygg

maffia vi skulle bli – vad jag minns av filmen fanns det inte en enda gangster som golade till polisen.

Till jul kunde vi få mängder av julklappar från honom. På julafton smög han iväg för att "köpa tidningen" – något han annars aldrig gjorde – och kom tillbaka utklädd till tomte. Idag förstår jag att det inte handlade om oss. Det handlade om att han ville att vi skulle berätta för andra barn hur mycket vi fått. Allt i hans liv kretsade kring hur han uppfattades av andra.

Men för att vara rättvis mot Matti har det också funnits flera tillfällen senare i livet då han lånade mig pengar – till tandläkarbesök, böter jag fått i Danmark på grund av smuggling, och till och med till köp av en skottsäker väst när jag behövde det. Han har också ofta ställt upp med skjuts när jag behövt det. I vårt vuxna liv kunde han på julafton vara väldigt generös, inte bara mot sina familjemedlemmar utan även mot deras flickvänner, trots att de precis hade träffats. I ärlighetens namn är jag här för att fördöma, men inte för att ljuga.

När min far var borta – vilket han för det mesta var – ringde min mor långa telefonsamtal till sin

mamma, min mormor. De kunde prata i telefon i fem timmar varje dag. När vi sedan flyttade från Tensta till norra Stockholm bestämde Matti att vi inte skulle skaffa någon telefon till huset. Och det här var innan alla hade mobiltelefoner, eftersom de då kostade runt 25 000 kronor och var stora som tegelstenar. Det var som att kastas tillbaka till medeltiden. Att inte kunna ringa någon för att bestämma en tid eller få tag på folk kändes helt idiotiskt. Internet fanns visserligen, men var långt ifrån vardag – och de få som hade det satt med långsamma modem inkopplade på telefonlinjen. Vi blev isolerade – tack vare Matti, som lyckades göra 90-talet till stenåldern.

Min mor Annika var en mycket snäll kvinna, precis som min mormor. Djupare än så tänker jag inte gå in på dem, eftersom boken i stort inte handlar om deras liv.

När vi åkte till Finland med Viking Line fick vi barn aldrig pengar till arkadspelen. Vi fick heller aldrig äta något på båten, och vi hade aldrig någon egen hytt eftersom det var för dyrt – hela familjen fick alltid sitta på bänkar i vilorummen. Min mor Annika hade istället förberett äggmackor åt oss. Vi kunde visserligen få pengar till godis och läsk, men inget mer.

När Matti var med sina vänner spelade han rollen som en generös man. Då kunde han insistera på att jag skulle beställa något från grillen, men jag vågade inte. Jag visste att det bara var ett spel för galleriet, och jag var rädd för stryk när vi kom hem om jag hade beställt något. Troligtvis hade jag inte fått stryk, men rädslan fanns där. Jag kände att jag ändå inte kunde äta med gott samvete.

När Matti och Risto var inne i ett köpcentrum i Stockholm så petade Matti sina fingrar i könet på en elva-tolvårig flicka för att han tyckte att hon passerade honom på för nära avstånd. Flickan började skrika bland annat jävla snuskgubbe och han hade tur att det inte fanns några ordningsvakter i närheten för då hade han gripits för sexuellt ofredande av barn.

En gång hade Risto, enligt honom själv, blivit blåst på lönen efter att ha jobbat svart med att reparera huset åt sin dåvarande flickvän Majas föräldrar. Idag tror jag att det bara var en lögn han drog för sin far Matti, eftersom Risto var skyldig honom pengar. Jag pratade nämligen med Majas föräldrar för ett år sedan och de sa att de hade betalat Risto.

Hur som helst blev Matti rasande över att de påstods ha blåst Risto, trots att han själv inte hade något med saken att göra. En kväll bestämde han sig för att hoppa på sin moped, åka förbi huset där Majas föräldrar bodde och avlossa ett skott med en .22-kaliber handeldvapen genom köksfönstret – ett skott som nästan träffade kvinnan i huset i huvudet. Matti var alltså beredd att döda en kvinna över några tusenlappar.

Det var i princip en påtvingad tradition att åka ut på landet på helgerna, eftersom min far hade köpt en sommarstuga i Bergshamra. Vi brukade åka dit på lördag morgon och komma tillbaka söndag kväll. Jag hatade att åka ut till sommarstugan. Det fanns nästan ingenting att göra, och de få vänner jag träffade där spelade ingen större roll – inget intressant hände. Det var tråkigt och meningslöst.

En lördag vaknade jag tidigt och gick ut för att leka. Som barn tappade jag uppfattningen om tiden och gick hem till en kompis. Efter en stund ringde jag hem – och hörde min fars iskalla röst:

– Du ska komma hem nu.

Det var den längsta promenaden i hela mitt liv. Jag visste vad som väntade. Det var den första och sista gången som jag bad Gud om hjälp.

Han svarade inte. Sedan dess har jag och Gud varit motståndare. Kanske var det därför jag drogs in i satanism senare i livet.

När jag kom hem var inte min far arg. Han var kall, kalkylerad och bestämd. Han låg halvliggandes i sängen och väntade på mig, med batongen i handen.

När covidpandemin pågick ville min mormor inte träffa någon, hon var försiktig. Men en dag cyklade jag förbi hennes lägenhet på bottenvåningen och knackade på fönstret, bara för att säga hej. Hon öppnade och vi pratade några minuter. Sen sträckte hon över nycklarna och erbjöd mig att komma in trots pandemin. Jag tackade nej, jag hade bråttom till Viking Line-båten som jag skulle åka med några timmar senare. Det blev sista gången jag såg min mormor i livet. Samma kväll dog hon i en hjärtinfarkt. Idag ångrar jag att jag inte gick in och struntade i resan.

Några dagar efter hennes död var jag hemma hos mina föräldrar. Det enda min far, Matti, brydde sig om var mormors pengar. Att de var borta eller att summan inte stämde med hans egen beräkning. Jag visste inte ens att hon förvarade pengar hemma. Men Matti förhörde mig nästan,

misstänkte mig, ville veta om jag hade varit hos henne. Sanningen är att jag inte hade satt min fot där på två år – hon ville inte ha besök under pandemin, och jag ville inte riskera att smitta henne. Dessutom, varje gång jag besökte mormor så berättade hon det direkt för min mamma, som hon pratade med i telefon varje dag. Ändå valde Matti att misstänka mig.

När mamma Annika grät av sorg orkade Matti inte ens höra det. Han avbröt henne:

– Ja, ja, ja… shhh.

Han gav inget stöd. När hon frågade om han kunde köra henne till min mormors grav dagen efter, svarade han bara:

– Vi får se om vi har tid.

Han hade all tid i världen – pensionär och helt utan ärenden. Men det är sådan Matti är: totalt utan sympati och empati för andra människor.

MIN BROR RISTO

Jag har en äldre bror som heter Risto. Att växa upp med en storebror borde innebära trygghet – en känsla av att ha någon som står bakom en, någon man kan luta sig mot när livet blir svårt. Men så har det aldrig varit med Risto. I stället har jag under hela uppväxten känt hans förakt riktat mot mig, alltid och enbart mot mig – aldrig mot någon annan.

Att vår far Matti var en grandios narcissist har alltid varit uppenbart. Men det tog mig 42 år att verkligen inse hur sjuk i huvudet min storebror var – en vidrig orm. Än i dag har jag svårt att greppa det. Man ska inte bedöma en människa efter hans bästa handlingar, utan efter hans värsta. Och utifrån det måttet är Risto en människa helt utan moral och heder.

Han har alltid varit avundsjuk på mig och burit på ett förakt – även för sådant jag aldrig kunnat påverka. Han brukade säga att han fick mer stryk av vår far än jag, och på något märkligt sätt lade han skulden på mig. Men det stämmer inte. Risto var alltid den duktiga pojken som rättade sig i ledet, medan jag ofta hamnade i trubbel.

Ungefär var tredje gång min lärarinna ringde hem och klagade på mig, och det var ofta, fick jag stryk, men jag kan inte minnas en enda gång att Risto blev utskälld eller straffad för något han gjort i skolan.

Det var inte mitt fel att han föddes vek – sjuklig och allergisk – medan jag var frisk. Han fick hormoner som barn för att växa, men blev ändå ganska kort. Jag själv blev lite längre än honom utan några hormoner, och våra föräldrar var också korta. Ändå bar han på ett bittert förakt mot mig, som om jag på något sätt var skyldig till hans svagheter.

Min bror kunde framstå som generös. Han ställde alltid upp när någon bad honom om hjälp. Men idag förstår jag att det aldrig handlat om äkta omtanke – utan om en oförmåga att säga nej. Han ville vara alla till lags, för vek för att stå på sig.

Jag borde ha sett varningstecknen redan som barn. Om Risto var med en vän och den vännen började prata illa om mig eller behandla mig dåligt, hakade han alltid genast på. Men så fort vännen försvann och vi blev ensamma, bytte han ton och tog min sida igen. Det kändes som ett absurt dubbelspel – och i efterhand inser jag att det var

en föraning om hur han på allvar skulle vända sig mot mig i maj 2020.

Ett tidigt exempel var när jag var sex–sju år gammal. Risto hade fått i uppgift att vara barnvakt åt mig efter skolan tills vår mamma kom hem från jobbet. Men istället lämnade han mig ensam i en pulkabacke och drog iväg för att åka skidor med en vän. Han tog mig inte ens hem först – han bara stack. Jag minns hur övergiven jag kände mig. Min storebror, som jag trodde att jag kunde lita på, visade redan då att jag inte kunde räkna med honom.

När jag var tolv och vi hade flyttat från Tensta till norra Stockholm blev sveken ännu tydligare. Jag och Risto hade våra egna vänner, och varje helg åkte vi tillbaka till Tensta för att träffa dem. En helg stod jag plötsligt utan sovplats. Vid midnatt träffade jag Risto och hans vän Onni utanför tunnelbanan. Onni erbjöd mig att sova över hos honom, men min egen bror vägrade. Han sa rakt ut att om jag sov hos Onni, då skulle han inte göra det. Han gav mig aldrig någon förklaring – han ville bara inte att jag skulle ha en plats där. Till slut fick jag knacka på hos en skolkamrat jag knappt kände, Lauri, och be om att få sova över. Det kändes förnedrande, men ändå bättre än att sova

på gatan. Hem ville jag inte heller åka – helgerna i Tensta var min chans att träffa vänner och komma undan vår far.

När jag var 14 år och gick på högstadiet inledde min bror Risto, som då var 19, en relation med en flicka i min parallellklass i åttan. Hon hette Linnea, med sitt kopparröda hår och sina blå ögon, och alla lade märke till henne. Hennes föräldrar reagerade starkt på relationen, eftersom hon fortfarande var väldigt ung, och jag minns att de till och med talade om att polisanmäla Risto – men det blev aldrig av. Han hade en förmåga att smöra sig ur situationer som dessa, och relationen fortsatte under ungefär ett år.

Både jag och min bror var nazister vid den här tiden, så jag tror att det tog honom extra hårt att bli dumpad av Linnea – för en kille med invandrarbakgrund. Själv slutade jag kalla mig nazist redan år 2000, men Risto är det fortfarande.

Min bror hade uppenbarligen lärt sig ingenting av situationen med Linneas föräldrar. Ett år senare, nu 20 år gammal och fortfarande singel, åkte han till Hammarö i Värmland och började träffa Julia – som bara var 14 år. Hon var bästa vän med min dåvarande flickvän Klara, som också var 14 vid

den tiden. Själv var jag strax på väg att fylla 15 och hade bestämt mig för att tillbringa sommaren hos en kille på Hammarö, kallad "08", efter ett stort bråk med vår far Matti hemma i Stockholm.

När Risto var 21 år gammal och jobbade på en stor mataffär inne i Stockholm, började han på arbetstid ragga på en 13-årig flicka från Åkersberga vid namn Elsa. Han inledde en relation med henne som sedan pågick under ett par månader.

När jag var 16 år hade jag en kompis som hette Pelle, som bodde i norra Stockholm. Vi tappade kontakten, men när jag var runt 30 skulle min bror Risto åka dit för att träffa honom – och jag följde med. Det hela slutade i katastrof.

Det var en varm sommardag, och vi satt vid stranden och drack alkohol. Jag började prata med tre killar i 18-årsåldern som jag inte kände. Någonting de sa gjorde mig förbannad, och i fyllan slog jag en av dem två gånger i ansiktet med knuten näve, så att näsan började blöda. Jag minns inte ens idag vad bråket handlade om.

Då kom Risto, som stått längre bort och inte ens hört samtalet, springande – och ställde sig på deras sida mot mig. Han gick alltså emot sin egen

bror för att försvara tre helt okända killar. Situationen eskalerade så långt att jag och min bror började slåss, medan de andra killarna försvann och ringde polisen.

Detta var så typiskt Risto: alltid illojal, alltid beredd att vända sig emot mig. Jag har alltid tyckt att om man är bröder eller vänner, då står man på varandras sida i stunden – även om man har fel. Är konflikten redan igång, särskilt om den övergår i våld, då hjälper man sin bror. Efteråt kan man säga sin mening. Men Risto gjorde tvärtom. Han svek mig direkt. När jag senare konfronterade honom om det som hänt, svarade han bara:

– Jag tänker inte som en kriminell.

Än idag hatar jag det svaret. Vad menade han egentligen? Ska jag tolka det som att han tyckte att bara kriminella visade lojalitet mot sina familjemedlemmar? Med facit i hand, efter allt som har hänt, förstår jag nu att han inte tänker som en kriminell. Han tänker som en sexualbrottsling.

Som kontrast kan jag ge ett exempel på hur jag backade Risto när han orsakade ett bråk. Vi satt i bilen, han bakom ratten och jag bredvid. Risto blev irriterad över att bilen bakom låg för nära och började bromsa med flit för att provocera.

Jag tyckte det var helt onödigt, men jag lät bli att tappa humöret som han gjorde.

Till slut körde bilen bakom om oss och stannade framför oss. Två personer klev ur – en man på runt 45–50 år och hans son på kanske 20. Båda hade arbetskläder och varsin kniv i bältet. Jag själv hade också en kniv dolt på mig och tänkte: "Helvete, det här kan bli blodigt." Men inte en sekund övervägde jag att svika min bror. Om det skulle smälla, skulle jag stå där vid hans sida – oavsett att det var han som hade startat konflikten.

Som tur var stannade det vid ett verbalt tjafs. Först efteråt berättade jag för honom vad jag tyckte – att han helt i onödan hade startat bråket och utsatt oss för fara. Men att ställa mig på främlingarnas sida mot min egen bror? Aldrig.

En annan gång fick jag åka till Sundbyberg eftersom Risto var på fest och blev mobbad av någon snubbe. Han har aldrig kunnat lösa sina egna konflikter själv. I Tensta, när han skulle göra upp med en kille som hade snackat skit om honom, slutade det med att två av hans äldre vänner fick spöa upp killen åt honom – eftersom han själv inte klarade av det.

Risto hade verkligen en schimpanshjärna. Inget har förändrats sedan dess. Det fanns ett Mensa-test online som man kunde göra. Man hade en timme på sig att besvara ungefär 100 frågor. Jag och min dåvarande flickvän Hulda klarade testet, även om jag inte minns våra exakta resultat. Jag minns bara att vi blev uppmanade att ansöka till Mensa för att göra det större, officiella testet. Jag tror inte att jag skulle klara det större testet, men ändå – vi klarade det online.

Risto gjorde samma test, men han fick bara sex rätt. Resultatet var sämre än slumpen. Om han till exempel hade svarat ”A” på alla frågor, hade han statistiskt sett fått fler rätt än vad han faktiskt fick. Att vara lömsk och att vara smart är inte samma sak. Hade det varit det, så hade Risto varit tre gånger smartare än Einstein.

Risto har aldrig kunnat stå för det han sagt eller gjort. En gång när han var 20 år hade han pratat skit om vår far Matti under ett samtal med vår mor Annika. När hon sedan berättade för vår far vad Risto sagt, kunde han inte stå för det. Istället låste han in sig i en garderob och satt där på arslet i mörkret i flera timmar.

Ingenting har förändrats sedan dess – Risto kan fortfarande inte stå för det han säger eller gör. Hela hans liv har i princip bestått av tre saker: att begå sexualbrott, agera polisinformatör och att gola. När han eller Nätverket blir påkomna springer de genast till polisen och golar, och han försöker säkra polisbeskydd genom att ansöka om kontaktförbud – redo att gola igen om situationen kräver det. Nu gömmer han sig, tillsammans med sju andra i Nätverket, bakom skyddade personuppgifter. Från sina gömställen fortsätter de att sprida lögner och skitsnack.

En kväll i februari 2002 hade Risto installerat en fast dold kamera på toaletten hemma hos sin vän Aleksi, för att de ville smygfilma småflickor i duschen. Han hade till och med kopplat kameran till en videoapparat ute i hallen, så att de kunde spela in filmerna. Precis som Nytorgsmannen – helt sjuka i huvudet. Själv hade jag just avtjänat två fängelsestraff i följd, 5 år för grov misshandel och grovt vapenbrott. Jag hade inte varit ute länge när jag kom hem till Aleksi tillsammans med min nya flickvän, Susanne, som jag precis hade träffat. Vi sov över där.

Några veckor senare berättade Aleksi för mig att det fanns en fast dold kamera och att det var Risto

som hade installerat den. Jag blev mållös. Vem gör sådant? Ja, Aleksi och Risto, uppenbarligen. Senare fick jag också veta att de till och med hade tagit bort duschdraperiet, för att få ännu bättre sikt mot duschen. Jag struntade i att jag själv hade stått i hans dusch och runkat – det jag tänkte mer på var vilken sorts människor som överhuvudtaget gör något sådant. När jag senare konfronterade min bror Risto om det här och frågade vad de höll på med, och varför han åtminstone inte hade sagt något till mig, blev hans svar:

– Jag tänkte inte på det.

Tänkte inte på vad? Att dom begick sexualbrott mot människor?

Jag anade att de även hade spelat in mig, men jag brydde mig inte särskilt mycket om att jag hade dragit en runk i hans dusch. Och jag visste att människor som Aleksi och Risto, som håller på med sådant här, ändå skulle ljuga om jag frågade. Så jag lät bli att ta upp det – och höll mig helt enkelt därifrån.

Aleksi gick däremot runt och pratade om det för folk, och visade till och med filmerna. Därför blev det allmänt känt i kommunen vad han och Risto

hade gjort. Tjugo år senare, när jag satt i fängelse, träffade jag till och med en som hade sett filmerna.

Jag funderade på hur jag ens skulle kunna berätta det här för Susanne, men bestämde mig för att låta bli. Jag ville inte riskera att hon skulle bli traumatiserad. Och hur skulle jag ens lägga fram det? "Jo du, Susanne, min bror Risto och Aleksi smygfilmade oss i duschen sist vi var där. Tydligen är de riktiga sexualbrottslingar."

Aleksi brukade dessutom ha en massa fester hemma hos sig, alltid fulla med småbrudar. Gud vet hur många av dem han också har på film idag.

Det var bland annat dessa filmer som Risto och hans nazistvänner många år senare skulle börja sprida till alla mina vänner. Syftet var tydligt: i tysthet vända dem emot mig, bakom min rygg, genom skam och förnedring.

MAJ 2020

Jag pratade i telefon med min far, Matti. På min mobil fanns en app som spelade in samtalet. Under 40 minuter gick han till attack mot mig med en aggressiv röst, medan jag hela tiden höll mig lugn. Det enda tillfället jag sa emot honom var en enda gång, när jag inte höll med om något han påstod. Han fortsatte i 40 minuter att förklara hur värdelös jag var – utan att upprepa sig en enda gång. Jag måste erkänna att det nästan imponerade på mig, för det krävs en viss färdighet.

Efteråt ringde jag min storebror, Risto, i hopp om stöd. Istället tog han Mattis sida. Enligt honom förtjänade jag utskällningen, bara för att jag en gång hade sagt emot min far.

Jag har ofta undrat: vad skulle Matti behöva göra mot Risto och hans barn för att Risto någonsin skulle vända sig emot honom? För när det gäller mig har det alltid varit självklart för Risto att ta motsatt parti.

En gång bad Risto sin far Matti att passa hans dotter Elin, som då bara var ett spädbarn. När Risto kom tillbaka tidigare än väntat möttes han

av en chockerande syn. Matti stod där, röd i ansiktet och nästan utan röst, medan Elin låg i sängen och skrek otröstligt. Det blev uppenbart att han hade vrålat mot den lilla flickan tills han skrikit sig hes. Med tanke på vår egen uppväxt kanske det inte var särskilt klokt att låta Matti vara barnvakt.

På julafton, som vi alltid brukade fira hos mina föräldrar, kom Risto och hämtade mig vid busshållplatsen. När vi kom fram stod hans yngsta dotter, Elvira, inträngd i ett hörn i köket medan Matti stod och skrek på henne. När Elvira fick syn på oss sa hon bara, med förtvivlan i rösten:

– Pappa.

Det slutade i en liten brottningsmatch mellan Risto och Matti. Allt för att Matti tyckte sig ha rätten att skrika på Elvira, som då var i yngre tonåren, bara för att han hade åsikter om hur hon använde sin egen mobiltelefon – något han överhuvudtaget inte hade något med att göra. För mig blev det den snabbaste julaftonen någonsin. Jag var där i fem minuter. Sen lämnade jag huset tillsammans med de andra.

Sådant här kunde Matti göra mot Risto och hans barn utan att det fick några större följder. Men om

jag ens sa minsta ord emot Risto i telefon, då skulle han starta världskrig mot mig – fast förstås på sitt lömska vis, bakom min rygg. För annat vågade han ju inte.

Jag frågade Risto:

– Om jag skulle skälla ut din dotter Elin i 40 minuter, tycker du inte att hon skulle ha rätt att säga emot mig en enda gång?

Då blev det tyst i luren. Risto, konflikträdd som alltid, hade inget svar. Jag avslutade samtalet med en svordom och lade på.

Det ögonblicket blev startskottet för något mycket större. Risto och hans nazistvänner inledde en hemlig och sjuk kampanj mot mig. Målet var att karaktärsmörda mig, isolera mig socialt, gaslighta mig och försöka sätta dit mig med hjälp av polisen.

Nästa gång jag kom hem till mina föräldrar sa Matti till mig:

– Vad sa du egentligen till Risto i telefon? Han sa att han inte vill ha något mer med dig att göra.

Jag svarade bara:

– Det skiter väl jag i.

Det skulle senare visa sig att det var precis tvärtom – Risto ville ha allt med mig att göra.

Nästa gång jag träffade Risto efter vårt telefonsamtal var hemma hos våra föräldrar några veckor senare. När jag såg honom gick jag fram och bad om ursäkt för vårt samtal. Han godtog ursäkten och vi kramades.

Men att godta någons ursäkt innebär något mer än bara ord. Man ljuger inte när man säger att man accepterar något samtidigt som man bakom ryggen planerar att förstöra hela personens liv. Särskilt inte sin egen brors – och ännu mer chockerande när det handlar om ett enda tjafs över telefon.

Narcissister är verkligen sjuka i huvudet. Att de kan lägga ner så mycket tid på att börja stalka människor, iscensätta situationer och psykologiskt terrorisera någon i åratal är fullkomligt obegripligt. Min bror Risto gick all-in i sin hämnd mot mig. Han var beredd att planera och regissera de mest absurda händelser, allt i syfte att knäcka mig. Och han visste mycket väl att jag hade diagnosen Komplex PTSD – något han inte tvekade att utnyttja.

Nätverket har inte vågat rikta en enda öppen anklagelse mot mig. De skulle aldrig klara en rak dialog där jag antingen kan stå för något eller förneka det. Istället väljer de att sprida lögner och skitsnack bakom min rygg, tills deras förvrängda version blir till en "sanning" för andra.

Det är uppenbart varför de gör det på det sättet. Lögner frodas i tystnad, och därför måste allt ske bakom ryggen. Dessutom är det fegt. En riktig man säger saker rakt i ansiktet och står för sina ord. Men narcissister är inga riktiga män – de är fega, manipulerande hyenor.

Dessutom, om de förde en öppen dialog, skulle det innebära att sanningen om dem själva kom fram – vilka de är, vilket bagage de bär på och hur de arbetar – och det är något de absolut inte vill. Men just därför skriver jag den här boken: sanningen om oss alla ska fram.

Risto och nazister har alltid varit fega och paranoida. De ser världen som en farlig plats där alla är emot dem. Ironin är att de själva är emot alla andra. Under ett samtal med Risto 2022 avslutade han en mening med:

– Nu när kriget kommer.

Jag frågade:

– Vilket jävla krig?

Han svarade:

– Ryssland.

Han var helt övertygad om – och livrädd för – att det skulle bli krig mellan Ryssland och Sverige.

När covidpandemin bröt ut köpte han en avancerad mask med filter mot virus. Risto är en medelålders man som lever som om han vore odödlig, så länge inga yttre omständigheter hotar honom.

När han var yngre hade han en nazistvän som hette Gordon. Under ebolautbrottet i Afrika planerade Gordon att köpa en virussäker dräkt som liknade en rymddräkt om ebolaviruset skulle komma till Sverige. En gång skaffade han en grön groda som snart skiftade färg till brun – något han blev jätteledsen över. Gordon var en mupp som aldrig hade slagits i hela sitt liv, ändå var det han som ledde nazisternas kampsportsträning på 90-talet. Träningen bestod mest av att han gick runt i hallen och slog folk på kuken. Jag undrar: hur

många timmars kampsportsträning krävs det för att lära sig det?

Jag hade inga fiender fram till maj 2020, och de fiender jag nu har fått är det Risto som har skapat åt mig. Han kunde ha valt att starta krig mot vem som helst ute i samhället, men istället valde han att starta ett inbördeskrig och förstöra hela vår familj – bara för att han inte kunde hantera ett tjafs över telefon. Och inte ens det klarade han av på egen hand, utan han var tvungen att blanda in andra människor, som den lilla fegis han är.

Jag gav Risto min gamla skottsäkra väst gratis. Så fort tjafset började snodde han även min nya bakom min rygg.

DET HEMLIGA KRIGET

Jag hade en flickvän från Värmland som hette Gurli och hon såg ut som namnet låter. Hon var ett år yngre än jag och en av de första av mina vänner som Risto lyckades vända emot mig. Vi hade varit tillsammans i tre år när hon i hemlighet började samarbeta med honom.

Jag hade just blivit frigiven efter sex månader i häktet, misstänkt för "försök till grov utpressning." När jag kom hem till henne i Värmland märkte jag direkt att hon hade förändrats. Hon var som en helt annan människa. Tidigare brukade hon varje kväll slå på Netflix eller någon annan app på mobilen och somna till en film. Nu satt hon istället ständigt och skrev på sin telefon, på ett sätt som tydligt visade att hon inte ville att jag skulle se. Hon, som tidigare bara hade fyra tjejkompisar och en man som avtjänat ett fängelsestraff för "grov våldtäkt", verkade plötsligt djupt engagerad i något.

Förut var hon deprimerad, och hennes bensomedicinering räckte inte till. Hon tvingades till och med köpa illegala piller från dark web för att klara sig. Men nu verkade hon plötsligt gladare

och knappt behövde sina tabletter alls. Jag trodde först att hon hade någon ny flört, men så var det inte. I efterhand förstår jag att det var samarbetet med Risto och Nätverket som gav henne den energin – gemenskapen och känslan av att ha ett mål.

Risto använde Gurli som ett verktyg i sin metod. Hon spelade in våra samtal, och varje gång jag sa något negativt om någon bekant sparades det tills Risto ansåg att det var dags att agera. Då gick han till den personen, upprepade vad jag hade sagt och använde det för att vända ännu en vän emot mig. Det var hans sätt att arbeta – steg för steg, person för person. Han visade även de smygfilmade filmer som han och Aleksi hade spelat in år 2002, för att svartmåla mig, förnedra mig och isolera mig socialt.

Samtidigt började Gurli bete sig alltmer märkligt. Hon slängde ur sig underliga kommentarer, och gång på gång inträffade något i verkligheten som påminde om det vi nyss hade pratat om. När hon visste var jag befann mig, även om vi inte var tillsammans, hände det nästan alltid något besynnerligt i min närhet.

Till slut började jag se sambandet. Jag sa till henne:

– Jag kommer sluta berätta var jag är, för det händer alltid något skumt när du vet det.

Då utbrast hon spontant:

– NEEEJ! Jag vill veta!

Hennes reaktion kändes manipulativ. Det var som om hon till varje pris ville veta varje liten rörelse jag gjorde i Stockholm, trots att hon själv var kvar i Värmland. Så hade hon aldrig betett sig innan maj 2020.

Gurli, som jag då trodde bara hade träffat min bror en eller två gånger tillsammans med mig, kunde plötsligt säga riktigt konstiga saker. Hon satt och knappade intensivt på sin telefon och utan någon förvarning tittade hon upp och sa:

– Litar du på din bror?

Jag svarade:

– Ja, till 100 procent.

Hon sa inget mer, utan fortsatte bara knappa på mobilen som om ingenting hade hänt.

En annan gång hände något liknande. Hon satt med blicken fäst vid skärmen, fingrarna rörde sig

över tangenterna. Plötsligt brast hon ut i skratt, tittade upp och sa:

– Fan, du kommer att hata mig någon dag i framtiden.

Jag blev helt oförstående och frågade varför, men fick inget vettigt eller tydligt svar.

Det började lite lätt. När jag berättade för Gurli att jag skulle besöka ett ödehus i norra Stockholm följde en person med covidmask efter mig hela vägen från perrongen. Huset låg uppe på en höjd och platsen var helt mörk, men gatlyktorna nedanför gjorde det möjligt att se honom. Jag stod där och observerade personen som följt efter mig – han stod kvar nedanför höjden där det fortfarande var ljust från lyktorna. Han gick och pratade i sin telefon, först åt ena hållet, sedan åt andra, och ibland i stora vinklar. När jag sedan gick ner igen verkade jag överraska honom, för när han fick syn på mig sprang han snabbt bakom huset. Men efter att jag gått förbi fortsatte han förfölja mig på avstånd. Jag skrev till Gurli att jag nog blivit förföljd av någon knarkare eller liknande, och att jag skulle knivhugga personen om han fortsatte. Efter en stund försvann han.

En annan gång, sa jag högt mest till mig själv:

– Jag förlorade pengar, sa jag, eftersom jag satt och spelade spelautomater på mobilen.

Då mumlade Gurli med gift i tonen:

– Du kommer snart att förlora alla dina pengar.

Inte lång tid efteråt, när jag satt på torget i norra Stockholm, kom två personer fram som jag aldrig hade sett förut – en kvinna och en man – och började prata med mig. Ganska snart gled samtalet in på om jag ville bli målvakt för ett företag som de planerade att plundra eller liknande, och de lovade mig guld och gröna skogar. Det kändes som en märklig fråga att ställa till någon man inte ens kände, samtidigt som de avslöjade sina kriminella planer. Jag tackade nej.

Jag satt på pendeltåget på väg till centralen för att ta tåget vidare till Värmland. Det fanns fler personer på tåget, men ett kompisgäng på fyra personer fick direkt min uppmärksamhet eftersom de alla tittade på mig på ett otrevligt sätt, trots att jag aldrig hade sett dem förut.

Efter någon minut reste sig den längsta av dem och började gå mot mig på ett hotfullt sätt. När jag tog av mig glasögonen och bara såg på honom

förvandlades hans hotfulla ton till ett skämtsamt skratt, och han vände huvudet mot sina kompisar. Han gick förbi mig och hoppade av tåget, men bara sekunder senare klev han på igen genom dörrarna framför mig och satte sig med sina kompisar.

Gurli visste vilket tåg jag satt på, eftersom jag hade berättat om min resa för henne. Jag tog upp mobilen och skrev till Gurli att jag inte kunde svara på hennes meddelanden eftersom det satt personer på tåget som jag kanske skulle behöva försvara mig mot med kniv. Efter det betedde de sig inte märkligt längre.

En dag stod jag vid busshållplatsen i Danderyd och väntade på bussen. När jag vände mig om fick jag syn på fem män som placerat sig i en halvmåneformation, ungefär fem till sju meter bakom mig, med omkring en meters mellanrum mellan var och en. De stod helt tysta, orörliga, och stirrade bara på mig – några dolda bakom solglasögon. Allt i deras ålder, klädstil och samordnade beteende gjorde det uppenbart att de tillhörde samma gäng. Så stod de i fem minuter, utan att säga ett ord. När jag sedan vände mig om igen var de plötsligt borta. Ingen buss hade

kommit, så de måste ha tagit sig ner för trapporna bakom mig.

När jag till slut satte mig på bussen skrev jag till min bror Risto om vad som hänt, men han verkade mest road snarare än oroad.

En gång, när jag hade sagt till Gurli att jag skulle kunna ha sex med en snygg shemale, hände som vanligt något bisarrt inte många veckor efter. Jag stod vid en liten byggnad på Södermalm tillsammans med en man jag aldrig tidigare hade sett, som just hade kommit fram och börjat prata med mig. Då dök plötsligt en väldigt feminin homosexuell man upp. Efter bara någon minut tryckte den första mannen upp honom mot väggen, lyfte upp hans t-shirt så att ena bröstvårtan syntes, vände sig mot mig och sa:

– Vill du?

Jag gick bara därifrån – hela situationen var helt sjuk.

Det gick inte långa stunder mellan gångerna – det hände nästan hela tiden. Allt började givetvis bara cirka två månader efter mitt tjafs med Risto, men det skulle snart bli mycket sjukare.

Jag och Gurli pratade om något, och jag sa på skämt:

– Nästa gång jag sitter i fängelse blir det för bögvåldtäkt.

Kort därefter inträffade den sjukaste händelsen. Några veckor senare, när jag satt hemma hos Torkel, kom han plötsligt fram och sa att han kände en person som ville prata med mig om något, men att jag måste lova att inte bli arg. Jag lovade.

Mannen kom upp, och vi satte oss i köket. Han påstod att när vi varit ett gäng unga skinheads hade vi våldtagit honom i grupp någonstans. Jag gapade – jag visste inte hur jag skulle reagera. Vilken mentalsjuk människa, tänkte jag. Jag förklarade att det inte var vår grupp som gjort det, och funderade på om han kanske blivit utsatt av någon annan grupp, men det kändes högst osannolikt.

När jag frågade hur personerna hade varit klädda avslöjade hans svar att samtalet inte var välplanerat. Min bror Risto visste mycket väl hur vi brukade gå klädda men hade inte informerat honom. Mannen nämnde gröna och svarta bomberjackor och svarta och röda kängor.

Spiken i kistan var när han nämnde både amerikanska flaggan och sydstatsflaggan. Ingen i vår grupp hade någonsin haft annat än svarta kläder. Vi var nazister då och skulle aldrig ha använt klädesplagg eller något annat med den amerikanska flaggan på. Vi hatade USA. Då insåg jag att han antingen ljög eller var ett psykfall, och jag avslutade samtalet.

När jag först lärde känna Torkel 2017 hade han inga vänner. I flera år upprepade han att jag var den enda person han umgicks med. Men sommaren 2020 förändrades allt. Plötsligt hade han massor av nya bekantskaper som jag aldrig tidigare hört talas om. De flesta var i 20–25-årsåldern, medan han själv var i 40-årsåldern. Hans beteende förändrades också – precis som Gurli satt han nu ständigt fastklistrad vid telefonen. Idag förstår jag vem han egentligen chattade med: min bror Risto och Nätverket.

Några år tidigare hade Torkel berättat om en händelse. Han hade blivit knivskuren och misshandlad, sprungit hem till sin mamma, och de hade ringt polisen. Senare hade han även vittnat om det i rättegången. När jag hörde honom berätta detta ringde mina varningsklockor, men jag lyssnade inte. Framtiden skulle visa hur

engagerade Torkel, Risto och Nätverket var som polisinformatörer.

Torkel började dessutom slänga ur sig antydningar och kryptiska kommentarer. När vi sms:ade skrev han plötsligt att han snart skulle bli upphämtad med bil och att något hemligt var på gång, trots att han tidigare aldrig ens umgåtts med någon som hade bil. Och på torget sa han:

– Vi har mycket vapen.

Jag minns hur jag direkt tänkte: vilka ”vi”?

En dag när jag satt på en bänk på Södermalm kom en okänd kvinna fram till mig och sa:

– Visst vore det konstigt om vi levde som i filmen Truman Show?

En bit bort stod en man, troligen hennes pojkvän, och flinade. Det var uppenbart vad hon syftade på – att mitt liv liknade filmen där huvudpersonen lever i en konstruerad verklighet, omgiven av människor som bara låtsas vara hans vänner, samtidigt som allt han gör smygfilmas och registreras.

Jag gick in på Ica vid torget efter att jag hade varit hos Hulda och hälsat på min son, Egon. Hemma hos henne hade jag köpt några av de illegala

magiska svampar hon odlade och sålde, men jag hade ännu inte ätit dem. När jag stod i kön kom en kvinna i kanske 25-årsåldern fram till mig och sa:

– Jag tycker om dina tatueringar, och dig vill jag ta en cigg med på utsidan.

Jag reagerade på att hon var för sportigt klädd för att röka och att hon dessutom köpte en tändare. Rökare brukade ju ha tändare även om ciggen tagit slut. Fast det behövde inte betyda någonting. Hon kunde ju ha tappat den eller glömt den i bilen. Hon ville ju ta en cigg med mig utanför, hade hon sagt.

När vi kom ut från Ica och gick mot cykelstället var hon i videosamtal med en tjejkompis.

– Säg hej till min kompis, sa hon och riktade skärmen mot mig.

– Hej, svarade jag.

Sedan avslutade hon samtalet.

När vi var framme vid cyklarna öppnade hon paketet och erbjöd mig en cigg. Jag sa att jag inte rökte. Hon tog ingen cigg själv heller, vilket jag tyckte var konstigt. Vi pratade bara någon minut, och sedan sa hon:

– Jag går nu.

– Mm, svarade jag.

– Jag går nu! upprepade hon nästan aggressivt.

– Jaaa, gå! sa jag.

Jag fattade ingenting. Där och då trodde jag att hon var polis, men idag vet jag bättre. Beteendet att vilja ta en selfie med mig eller att jag skulle titta in i en kamera skulle komma att upprepas.

Torkel kände en person som hette Sture, men de hade inte börjat umgås förrän sommaren 2020. En kväll ringde Torkel till mig när jag var hos mina föräldrar. De insisterade på att jag skulle följa med hem till Sture. Jag åkte med min elsparkcykel, Sture cyklade på sin relativt dyra cykel och Torkel gick till fots.

Det som hände därefter var märkligt. Så fort vi kom in i bostadsområdet hoppade Sture av sin cykel och utan att fråga mig började han montera ner sadeln så att cykeln skulle passa mig, eftersom jag var betydligt kortare än han. Sedan insisterade han att jag skulle provköra hans cykel i området. Jag svarade honom att jag inte ville cykla på hans cykel – varför skulle jag? Jag hade ju min elsparkcykel. Jag minns att Torkel och Sture, ett par veckor tidigare, hade diskuterat Stures plan på

ett försäkringsbedrägeri: att låtsas att hans cykel blivit stulen och kräva pengar från ett försäkringsbolag.

Idag förstår jag att de troligen hade någon i området som skulle filma mig när jag cyklade på hans cykel och på något sätt försöka lägga skulden på mig.

Jag hade även berättat för Gurli hur jag, efter att ha blivit knivhuggen med en 30 cm lång kniv och tvingats operera bort en halv lunga, kände starkt obehag för knivar i början. Flera knivhändelser kommer längre fram i boken där folk började visa mig knivar på ett underligt sätt.

Jag berättade också för Gurli om en gång när jag köpt droger från två kriminella män med afrikanskt ursprung och hur de, trots sin vänlighet, hade tomma, stirrande ögon som avslöjade att de var farliga. Nästa historia började genast efter det.

En vän till Torkel, som hette Reza, kom också in i bilden. En kväll skulle han komma från tunnelbanestationen Mariatorget, och jag skulle möta honom. Jag skrev till honom att jag väntade vid pendeltågsstationen Stockholms södra och angav uppgången. Han tjatade på mig om att få veta min exakta position, och till slut tröttnade jag

och skickade en skärmdump från Google Maps. Fem minuter senare kom tre män med afrikanskt ursprung gående mot mig. De pratade inte alls med varandra och höll större avstånd än vänner brukar göra. Deras blickar var fästa på mig. När de passerade stationens dörrar vände en av dem om, ställde sig bakom glaset, stirrade på mig och försökte se så skrämmande ut som möjligt.

Det är mycket mer skrämmande att se någon galen försöka spela normal än att se någon normal försöka spela galen. Och han var bara en vanlig som försökte spela galen.

Efter att de afrikanska männen gått iväg kom Reza, och vi åkte hem till hans systers lägenhet i Älvsjö. Där ringde han upp en blond tjejkompis och bad henne komma – och ta med sig kniven. När hon kom in tog hon fram en stor rambokniv. Jag satt på soffan medan hon stod upp.

När jag frågade om jag kunde få se kniven tog hon långsamt två steg närmare, stirrade på mig och stod framför mig i några sekunder innan hon gav mig kniven. Jag förstår idag att hon försökte se hotfull ut, men då tyckte jag bara att hennes beteende var udda – jag kände mig inte rädd. Jag tog kniven och sa:

– Ja, med den här dödar man det mesta.

Sedan gav jag tillbaka kniven till henne. Efter kanske en timme gick hon hem och tog med sig kniven. Varför Reza hade sagt åt henne att ta med den? Självklart för att försöka göra mig nervös. Dom använde den ju inte till något annat när hon var där.

Reza frågade mig:

– Kan du ta med dig några verktyg till Sture imorgon? Torkel vågar inte göra det själv.

– Varför vågar inte Torkel göra det själv? sa jag.

Svaret var svävande och förklarade egentligen ingenting. Torkel och Sture var ju vänner, men jag ifrågasatte inte längre alla de märkliga ursäkter jag fått höra den senaste tiden.

Sedan föreslog Reza att vi skulle gå och göra ett inbrott på ett företag. Jag svarade ja.

Det märkliga kom strax därefter. Reza bad mig vänta en bit bort, på en plats där jag inte såg företaget, medan han gick själv. Efter ett tag hörde jag hur det började braka i dörren, och när jag gick dit stod Reza där och bröt upp dörren inifrån. Hur hade han tagit sig in? Alla fönster var ju hela och hade galler. Dörren bröts upp, men efter någon

minut kom polisen, och Reza sprang därifrån medan jag blev gripen.

Polisen försökte pressa mig att avslöja vem Reza var, men jag vägrade. Dagen efter blev jag släppt eftersom polisen hade undersökt platsen och sett att Reza tagit sig in med nyckel och att dörren brutits upp inifrån. De frågade mig också om vi hade någon nyckel. Så varför bryta upp dörren om Reza hade en nyckel?

Vad var planen från min bror Risto och Nätverkets sida? Deras strategi var tydlig: Reza tog sig in med nyckel medan jag väntade på avstånd på en plats där jag inte kunde se hur han tog sig in, precis som han ville. Sedan bröt han upp dörren inifrån för att det ska se ut som ett inbrott. Verktygen skulle sedan tas med tillbaka till lägenheten. Reza ville ju att jag dagen efter skulle ta med verktyg till Sture. Då hade Nätverket tipsat polisen och jag hade gripits för inbrott med de stulna verktygen på mig.

Då kopplade jag inte ihop alla konstiga händelser, men idag ser jag sambandet hur klart som helst. Och det här är ändå bara en bråkdel – jag har inte ens beskrivit alla händelser än.

Jag tänker hålla den här historien kort för att inte krångla till det. Jag och Torkel råkade träffa Lennart på en parkeringsplats bakom torget i norra Stockholm, och vi började lära känna varandra. Jag och Lennart åkte sedan upp till Sundsvall ett par gånger för att träffa hans bror Gösta och vi lämnade även skuldbrev till människor och krävde betalning. Efter kanske en månad värvades Lennart av Risto och Nätverket. Jag tror till och med att jag vet när det hände: en dag skickade Lennart ett sms till mig från ingenstans och skrev att han hade träffat Torkel på torget, nästan som om han ville testa hur jag skulle reagera.

Inte många dagar senare skulle jag träffa Lennart lite snabbt, eftersom jag hade något jag ville prata med honom om. Han bodde ett par kilometer från torget, så vi bestämde att vi skulle ses utanför hans hem. Då kom hans sambo plötsligt utspringande – en kvinna jag aldrig tidigare hade träffat – och hon såg livrädd ut. När Lennart hade sagt åt henne att gå in igen frågade jag varför hon hade reagerat så, och han svarade:

– Äsch, hon blir så ibland.

Idag förstår jag. Lennart hade berättat om deras plan för henne, och när jag stod där utanför deras hem blev hon rädd.

Nu till händelsen: Jag åkte ensam upp till Sundsvall med 75 gram amfetamin. På kvällen skulle det vara fest hos Gösta och dagen efter ville någon köpa tjacket. Gösta insisterade på att det skulle läggas i byrålådan i hans sovrum. Jag tog ut fem gram därifrån och resten stängdes in.

Även här upprepades ett mönster jag tidigare sett: någon ville att jag skulle säga något i ett videosamtal, precis som kvinnan utanför Ica.

Det fanns en kille där som jag aldrig tidigare hade träffat. Han kom fram och började prata om hur man ska se upp för planterade flickvänner. Jag fattade inte ens vad han menade. Vadå planterade flickvänner? Honey traps, förklarade han. Idag förstår jag mycket väl att han syftade på min ”flickvän” Gurli från Värmland, men då kändes kopplingen avlägsen. Och Gurli var egentligen inte ”planterad” – hon blev värvad av Risto och Nätverket.

Under festen gick Gösta då och då in i sovrummet, men jag tänkte inte mycket på det. Dagen efter sa han plötsligt:

– Du vet Rasmus? Han ringde mig precis, helt psykotisk. Han är med 30 personer, beväpnade, och dom är på väg hit för att råna oss på knarket.

Jag sa att det lät osannolikt – 30 personer behövde inga pistoler – och vägrade låta mig rånas. Gösta sa att han måste gå till jobbet och att det var bäst att jag tog tillbaka tjacket och åkte hem, men jag ville sälja det.

När Gösta gått kom Rasmus med sin grupp – men de var inte alls galna och visste inte vad Gösta talat om. Eftersom jag hade träffat honom två gånger sedan tidigare, så tog jag med mig tjacket och följde med Rasmus hem och stannade några nätter hos honom. En natt bestämde jag mig spontant för att lämna hans lägenhet utan att berätta var jag skulle, och åkte hem till Stockholm. Tågresan gick bra för att de inte visste att jag hade bestämt mig för att åka hem.

Väl hemma upptäckte jag att tjacket var utblandat till ren skit. Min bror Risto och Nätverket hade en plan: sno tjacket, späda ut det, skrämma iväg mig dagen efter med historien om Rasmus, ge tillbaka det utblandade tjacket och sedan tipsa polisen för att få mig gripen.

Men det slutade inte där. När jag märkte att tjacket var ren skit hällde jag ut det på en gräsmatta, och ingen visste om att jag hade gjort det. Efteråt gick jag till torget för att äta på grillen när Margit skickade ett meddelande och undrade hur allt var och vad jag gjorde. Jag svarade att jag satt på grillen och åt, och att jag snart skulle åka till Tensta. Då frågade hon hur man tog sig dit. Jag förklarade att man bytte på Odenplan och tog tunnelbanan därifrån.

Bara några minuter senare hörde Torkel av sig och sa att han behövde prata med mig. Tonfallet gjorde att det lät som något väldigt viktigt. Jag berättade att jag satt på grillen, så han kunde komma dit. Torkel bodde bara ett par minuter bort, så han var snabbt på plats.

Men när han väl kom dit hade han inget viktigt att säga, utan snackade mest skit. Han frågade:

– Har du tjack?

– Ja, vill du ha? sa jag.

– Nej, jag undrade bara.

Vad fan frågar du för då? tänkte jag.

När jag kom till Odenplan stod narkotikaspan och väntade – inte vanlig polis, utan spanare. Jag stod

utanför Pressbyrån och åt en korv när de körde sitt klassiska trick. En missbrukare fick gå förbi mig och nicka. Av ren reflex nickade jag tillbaka. Sedan försvann han uppför trapporna, och i samma ögonblick stannade två spanare framför mig.

– Känner du honom? frågade de.

– Nej, svarade jag.

– Jo, ni morsade ju på varandra.

Jag fattade direkt deras trick – ett sätt att få visitera mig och rota i väskan. De gick igenom den inte en, inte två, utan tre gånger. Till slut utbrast en av dem, med uppriktig förvåning:

– Men HAR du inte mer?

Det enda jag hade på mig var ett par gram av det bra, som jag tagit hemma hos Gösta innan vi låste in det större partiet i hans sovrum under festen i Sundsvall. Än en gång hade de misslyckats med att sätta dit mig.

I efterhand förstår jag vad syftet egentligen var med Margits fråga om vägen till Tensta. Genom att få mig att beskriva resvägen visste Nätverket att jag skulle passera Odenplan – information de vidarebefordrade till narkotikaspan, som därför

stod och väntade på mig där. Torkels roll var att komma till grillen och på ett smidigt sätt försöka klura ut om jag hade tjacket på mig.

Margit hade ingen koppling till Stockholm, hon bodde i en liten håla i Västra Götaland. Därför var det en märklig fråga för henne att ställa hur jag skulle ta mig till Tensta. Det är ju inte som att jag går runt och frågar folk om kollektivtrafiken i Västra Götaland när jag inte har någon koppling dit.

Margit var en kvinna som arbetade som lärarinna. Jag hade träffat henne på en dejtingapp, precis som med Gurli. Eftersom Gurli hade koll på alla jag kände blev det enkelt för henne att via Facebook få kontakt med Margit och dra in henne i Ristos nätverk.

Några år innan hon värvades av Risto hade Margit berättat för mig om en händelse där hon hade haft fullbordat sex med sin hund.

Jag förstod inte varför jag gång på gång verkade ha en sådan otur, varför märkliga och sjuka incidenter hela tiden inträffade. Man säger ju att en människa utgår alltid från sig själv. Eftersom jag aldrig skulle kunna göra mot andra det som Risto och Nätverket gjorde mot mig, kunde jag

inte ens föreställa mig att mina egna ”vänner” och familjemedlemmar skulle vara kapabla till något sådant. Idag ser jag det kristallklart. De har lärt mig hur en orm tänker – och plötsligt blir allting så självklart.

Det är inte så konstigt att Göstas bror Lennart senare, i ett annat ärende, försökte skylla sin egen brottslighet på järvagänget Shottaz – både i polisförhör och under rättegång. Både Lennart och Gösta golade ner alla, till och med varandra. Nätverket består av nazister, polisinformatörer, golare, sexualbrottslingar, kvinnomisshandlare och barnmisshandlare – till och med en kvinna som haft sex med sin egen hund. Det är utan tvekan det sjukaste nätverk jag någonsin har stött på, och de har riktat in sig på mig på alla tänkbara sätt.

Min brors bästa vän hette Folke och var medlem i en välkänd nazistorganisation. Jag hade känt Folke i 25 år, och han brukade också vara hemma hos min far Matti.

En natt när jag var i stan och redan hade märkt att både bilar och personer stalkade mig, bestämde jag mig senare för att ta nattbussen vid Gullmarsplan. Och gissa vem som satt längst bak?

Folke. Först såg han chockad ut när han fick syn på mig, men sedan låtsades han som om han inte hade gjort det – trots att han flera gånger sneglade mot mig medan han satt och knappade på sin telefon under hela resan. Vi satt dessutom placerade så att våra ansikten var vända mot varandra.

Jag tyckte det var märkligt att han inte kom fram och hälsade, eftersom vi ändå hade känt varandra i runt 25 år. Efter bussresan skrev jag till min bror och frågade varför Folke inte hade sagt hej. Min bror ljög och svarade att det inte kunde ha varit Folke. Men jag visste mycket väl att det var han – inte bara såg jag honom klart och tydligt, jag såg även när han gick till gården där han bodde innan han fick skyddade personuppgifter och flyttade. Folke är en av de många som nu lever med skyddade personuppgifter efter att ha varit delaktig i min brors plan.

Svaret på hans märkliga beteende är enkelt: han hade varit i stan med sina vänner och var en del av de som stalkade mig den natten.

Min far Matti har under hela mitt vuxna liv använt tystnaden som sitt vapen. När han inte längre kunde misshandla mig fysiskt, straffade han mig

istället med total tystnad varje gång hans sköra ego blev sårat.

Kort efter min mormors begravning, pratade jag med Gurli. Jag sa till henne att jag nog skulle känna blandade känslor när Matti en dag dör, eftersom han inte gett mig mycket att sakna med tanke på hur han behandlat oss. I slutet av samtalet, mest som ett svart skämt, lade jag till:

– Men jag blir i alla fall rik på arvet. Då jävlar blir det fest på droger.

Ett par veckor senare träffade jag Matti hemma hos honom. Han vägrade ens öppna munnen. Risto hade förstås, som den lilla golare han var, sprungit och berättat för Matti vad jag sagt.

Efter det blev allt en rutin. Varje gång jag besökte min mamma Annika var det första hon sa:

– Gå och prata med Matti.

Hon visste att han var sur på mig och ville därför att jag skulle gå och försöka prata med honom. Så jag gick in i vardagsrummet, hälsade med ett ”hej”, och där låg han på soffan och kastade bara en snabb blick på mig – utan att säga ett ord.

Att han ens hade mage att vara sur på mig för något jag sagt, när han och de andra samtidigt i

hemlighet planerade långt värre saker mot mig, säger egentligen allt om hans sätt att vara.

En dag, när jag börjat misstänka att allt inte stod rätt till, bestämde jag mig för att åka hem till Risto som bodde nära Västerås. Jag ville bara se hans reaktion när jag träffade honom. Vid det här laget hade jag känt min bror i 41 år. Men hans beteende var inte som vanligt. När vi satt, både ute på en bänk och senare i hans kök, så satt han vänd bort från mig. Han satt med benen riktade bort från bordet, som om han när som helst skulle kunna springa iväg. Och detta erkände Risto själv i polisförhör senare – att det var därför han satt så. Men varför skulle han göra det om allt fortfarande stod rätt till mellan oss?

Senare tog han fram en machete, enligt honom bara för att "visa den" för mig. Efter det ringde han dit sin chef, Kark. Och det absolut första Kark gjorde när han kom in i lägenheten – jag menar verkligen det allra första – var att ta fram en kniv, höja den och komma emot mig med ett leende. Jag och Kark kände inte ens varandra. Nu förstår jag att deras avsikt var att göra mig nervös. Men där och då trodde jag bara att han ville visa sin kniv. Dum som jag är tog jag också fram min egen och

visade den för honom för jag trodde att han ville se den.

Risto har aldrig klarat av att lösa sina egna problem som en man. Han måste alltid hålla i någons varma kuk för att våga göra någonting, men trots det vågar han aldrig ta tag i problemen på riktigt. Om den första idén som dyker upp i en människas hjärna när man vill hämnas på någon är att börja smygfilma dem på toaletter, i duschar och i sovrum, då är man inte bara feg – man är en jävla sexualbrottsling.

Själv skulle jag aldrig hämnas på det sättet. Inte ens idag skulle jag välja den vägen.

I mitten av 2010-talet grundade Risto, tillsammans med sin chef Kark, en lokalavdelning av en välkänd nazistorganisation på orten där de bodde. De blev ett sådant där "tröjgäng" som gick runt i stan och försökte spela tuffa. Jag minns hur Risto sa att de nu var delaktiga i organisationen. Jag svarade bara "nähä", eftersom jag tyckte att det där gänget mest bestod av töntar. Då formade han läpparna till en strut, drog in luft och gjorde ett ljud som betydde "joo" – och jag såg på honom hur han kände sig så jävla salt.

Organisationen blev aldrig långlivad i Sverige. De gick runt i sina tröjor och nattpatrullerade i olika städer för att "göra gatorna trygga för kvinnor". Men alla såg igenom fasaden och fattade att de i själva verket var nazister. Det dröjde inte heller länge innan de själva behövde polisbeskydd, särskilt i städer som Göteborg, när de var ute. De blev dessutom hotade av ett välkänt mc-gäng, och då vågade de inte vara med längre. Det är betydligt farligare att vara öppet nazist idag än det var på 90-talet, så de försökte istället maskera sin nazism i något annat. Den gången påstod de att de ville förhindra våldtäkter på kvinnor.

Nu har de gjort samma sak igen, fast den här gången har de maskerat sin nazism på ett nytt sätt. Idag kallar sig nazisterna för PHS (Pedo Hunting Sweden). De klarar inte av att stå för sina åsikter öppet. Officiellt förnekar de att de är nazister, men de använder ändå samma symboler som nazister i Sverige alltid har gjort – symboler som ingen annan rörelse här någonsin använt.

De är riktiga hycklare, med tanke på hur många sexualbrottslingar och kvinnomisshandlare de har i sina egna led. Men mer än så om PHS kommer jag inte gå in på här, för det är ju inte direkt dem

den här boken handlar om trots att flera av personerna i boken är medlemmar i PHS.

Risto frågade mig om jag kunde fixa skjutvapen åt honom, eftersom han alltid gick omkring med bara en pennpistol i kaliber .22 som satt fast i hans nyckelring.

– Jag ska kolla, sa jag.

– Jag skulle aldrig prata med polisen, sa Risto.

Tre–fyra veckor senare satt han på polisstationen i sin stad – och golade ner mig.

Några dagar efter mitt besök hos Risto satt jag hemma hos Holger. Han berättade då att han hade köpt ett hagelgevär. Jag är inte helt säker, men i efterhand tror jag att planen kan ha varit att Holger skulle säga att vapnet var till salu, så att jag i min tur skulle berätta för Risto att det fanns ett vapen att köpa. Tanken var antagligen att jag skulle ta vapnet till Risto och bli gripen på vägen, efter att de själva tipsat polisen.

Risto hade en övervakningskamera som filmade sitt vardagsrum, som också var hans sovrum. Han hade skaffat den bara en månad efter vårt tjafs, och samtidigt hade även både Hulda och Torkel skaffat kameror. Jag började se ett tydligt mönster.

Många av dem som låtsades att de inte umgicks med varandra eller ens kände varandra agerade ändå på samma sätt.

Nu förstår jag att de skaffade kameror för att de själva var nojiga över att utsättas för samma sak som de utsatte mig för – att bli smygfilmade i sitt eget hem.

I vardagsrummet hade Risto dessutom två militärväskor stående färdigpackade på golvet. När jag frågade om han skulle resa någonstans svarade han:

– Nej, men det är bra att ha om man snabbt behöver lämna lägenheten.

Va? Vem har egentligen färdigpackade väskor stående mitt i vardagsrummet? Idag förstår jag förstås varför han hade dem.

Det fanns en kvinna i Järvaområdet som hette Hanni. Som barn hade hon blivit utsatt för sexuella övergrepp av sin far, och idag är hon alkoholist. Hon sa att hon hade ”daddy issues”, men vad hon menade med det vet jag inte. Jag brukade sälja heroin till henne – inte så mycket för vinningens skull, utan mer som en hobby för mig.

Hannis bästa vän hette Berta och bodde bara tio minuters promenad bort. Hon erkände för mig, vid ett par tillfällen, att hon skämdes över hur upphetsad hon blev när hon hörde Hanni berätta om de sexuella övergrepp som hon utsattes för som barn.

En kväll hösten 2020, när jag kom hem till Hanni och hon öppnade dörren, fnissade hon och frågade:

– Har du någonsin blivit smygfilmad när du tagit på din balle?

– Säkert tusen gånger, sa jag.

Jag tänkte direkt på min bror Risto och hans vän Aleksi, och på en incident år 2009 som jag berättar mer om i kapitel 7. Självklart tyckte jag att det var en konstig fråga, men Hanni hade ingen koppling till den nazistiska rörelsen. Jag kunde inte ens i mina sjukaste fantasier föreställa mig att min egen bror var så störd att han spred smygfilmat material på mig till mina vänner. Speciellt filmer som han själv hade varit med och filmat.

Idag vet jag att han är ännu sjukare än så. Han fortsatte att göra fler filmer, nu med hjälp av min "flickvän" Gurli. Han borde faktiskt söka vård. Risto är allvarligt mentalsjuk.

Risto har bara haft sex med sex kvinnor och tre barn i sitt tragiska liv som sexualbrottsling. Även där har han varit avundsjuk på mig, som har haft sex med runt 90 kvinnor.

Strax innan jag på allvar började misstänka Risto hade han mage att beklaga sig för mig. Han berättade att hans exflickvän – mamman till hans yngsta dotter Elvira – var en narcissist. Att hon brukade gaslighta honom. Att när han någon gång lyckades med något så fick han aldrig chansen att njuta av stunden, för då startade hon ett världskrig och berövade honom glädjen.

Med facit i hand känns det som att han, på ett kryptiskt vis, egentligen pratade om mig. Senare, under polisförhör när han hade anmält mig för olaga hot, hade han återigen mage att beklaga sig. Den gången påstod han att det var jag som psykade honom.

Risto är fullständigt oförmögen att ta ansvar för sina handlingar och inse att det är han själv som har skapat den här situationen – och därmed också de problem han nu tvingas leva med.

MIN GRANNE HADRI

Jag bodde ute på landet i en liten stuga som tillhörde min far, Matti. Huset låg i en nästan öde håla som kallades Bergshamra. Själva huset var i princip ett ruckel, men det gick att bo där. Det var mitt hem under större delen av tiden, förutom när jag bodde hos min "flickvän" Gurli i Värmland.

Vid den här tiden hade Gurli en anledning att tro att jag hade skjutvapen nedgrävda någonstans i skogen. Jag blev minst sagt förvånad en dag när jag upptäckte att min granne Hadri hade en metalldetektor hemma hos sig. När jag frågade honom varför han hade den, såg jag direkt att frågan kom som en chock. Han mumlade:

– Det är bra att ha.

Jag kunde inte låta bli att undra vad det var för bra med att ha en metalldetektor när man bodde mitt i skogen, bland sumpmarker och vild natur. Men idag förstår jag varför han hade den.

Jag brukade beställa små mängder amfetamin från Dark Web, direkt hem i brevlådan. Oftast var det bara fem eller tio gram åt gången. Men en dag hände något oväntat. Dagen innan hade Gurli

lägligt nog åkt hem, och när paketet kom till min brevlåda trodde jag först att det var en bok.

Paketet var stort, av kartong, och när jag kom in och öppnade det såg jag mängden, vågen visade 102 gram amfetamin. Jag stirrade på vikten och undrade vem som hade skickat det och varför. Jag hade definitivt inte beställt så mycket. Jag trodde då att det måste ha skett ett misstag hos dom jag beställde det.

Det kändes säkrast att gräva ner paketet i skogen istället för att ha det hemma. Planen från Risto och Nätverket var tydlig: de skulle skicka paketet till mig och sedan anonymt tipsa polisen, så att jag skulle få husrannsakan och bli gripen. Jag berättade om paketet för min bror Risto och att jag hade grävt ner det – deras plan rann ut i sanden. Även om polisen skulle hitta paketet någonstans i skogen kunde det inte bevisas att det tillhörde mig. Det är också därför som Gurli dagen innan åkte hem för hon ville ju förstås inte vara där när polisen gjorde husrannsakan.

Amfetaminet var av väldigt dålig kvalitet. Det fanns ingen anledning för dem att skicka något bättre – deras mål var ändå att polisen skulle komma och ta det.

Några dagar senare kom Gurli tillbaka. En dag såg hon ungefär vart jag gick när jag tog mig ut i skogen för att gräva upp lite av knarket. Nästa gång jag gick dit upptäckte jag ungefär tio hål i marken, precis runt där paketet låg nedgrävd. De såg ut att vara grävda med spade, men jag intalade mig själv att det nog var djur. Paketet hade klarat sig.

Nu hade Risto och Nätverket försökt ta tillbaka knarket från mig, efter att deras ursprungliga plan misslyckats. De ville inte att jag skulle få gratis droger på deras bekostnad, även om det var dålig kvalitet.

När jag senare kom att hota min bror skickade jag flera sms till honom. En del var rena hot, andra var bittra anklagelser. Bland dem skrev jag också: "Och skicka inte mer knark till mig."

När han senare gick till polisen och gjorde en anmälan visade han upp alla sms jag hade skickat – alla utom det där. Just det med knarket hade han raderat. Det var ett bevis som han försökte sudda bort, men själva frånvaron blev istället avslöjande.

Jag skulle åka till Stockholm för att träffa min "vän" Holger. Han hade sagt att han ville köpa fem gram amfetamin av mig. Så jag packade upp

det hemma och delade upp det: två och ett halvt gram av det bra i en påse och lika mycket av det dåliga, det som Nätverket hade skickat till mig, i en tom snusdosa. Gurli såg när jag gjorde detta.

Jag åkte ensam för att träffa Holger. När vi möttes räckte jag över knarket till honom. Han tog en snabb titt på påsen och sedan pekade han direkt på snusdosan, utan att ens öppna den.

– Jag vill inte ha mer av den där sorten i framtiden, sa han bestämt.

Jag stannade upp. Hur kunde han veta att det var just den dåliga sorten som låg i dosan? Han hade ju varken öppnat, tittat eller smakat på det. Och Holger hade inte kontakt med Gurli, de kände inte ens varandra. (Fast det gjorde dom ju inom Nätverket)

Det var en av alla de där små konstigheterna som gång på gång hände mig. Tillfällen då något inte stämde, då någon visste lite för mycket. Små sprickor i fasaden, som med tiden avslöjade vad som egentligen pågick. För det är svårt för en människa att ljuga konstant, månad efter månad, utan att till slut försäga sig.

Hadri började också med att försöka få mig att begå brott. Till exempel sa han att han behövde

röra på sig mer. Trots att han ägde ett hus på landet, en lägenhet i Stockholm, en motorcykel och en bra bil med släp, bad han mig att stjäla en cykel åt honom. Han hade naturligtvis råd att köpa en cykel om han hade velat ha en.

Vid den här tiden fanns det en liga från Litauen som jag kände till. De åkte runt i Sverige på rena stöldturnéer. Med minibussar samlade de ihop allt möjligt, fyllde fordonen med stöldgods och körde sedan tillbaka det till Litauen. Själv levde jag som en riktig pissluffare. Jag stal saker som dyra cyklar och elsparkcyklar och tog kontakt med ligan – de köpte grejerna av mig.

Jag antar att Risto snackade skit om mig bakom min rygg. Han såg mig säkert som en pissluffare, och han hade rätt, jag var det. Men när hans yngsta dotter behövde en cykel, då dög plötsligt en av mina stölder alldeles utmärkt. Jag gav honom en elcykel och ett batteri helt gratis.

Risto älskar att snacka skit bakom folks ryggar men blundar alltid för vem han själv är. Jag kan erkänna att jag var en tung missbrukare i fem år och allt vad det innebar. Men hur jävla fin i kanten tror Risto att han är, när han en gång stapplade hem mitt på vägen med byxorna och kalsongerna

nere vid anklarna, efter att ha skitit på grannens gräsmatta?

En gång i Huldas kommun fastnade jag i en övervakningskamera när jag snodde en cykel. Bilden spreds senare i den lokala Facebookgruppen, där Hulda själv var moderator. Hon skämdes, men för att rädda sitt eget ansikte höll hon nog tyst om vem som egentligen syntes på bilden. Det roade mig.

Nätverket visste också att jag flera år tidigare hade missbrukat opioider. En dag frågade Hadri om jag ville ha Tramadol. Han sa att han inte hade det just då, men att han kunde ordna fram det till mig. Jag tackade nej, eftersom jag inte ville riskera att fastna i opioidmissbruk igen.

En dag sa jag till Gurli att jag nog ville sluta knarka helt. Hon bara stirrade på mig. Ingen uppmuntran, ingenting. Tvärtom, faktiskt. När vi pratade om det senare var hennes svar alltid i stil med att hon inte tyckte det var någon bra idé.

En dag när jag stod och pratade med Hadri ringde hans ex-fru – en kvinna jag aldrig hade sett eller pratat med tidigare. Hadri satte mobilens högtalare på och sade:

– Jag står och pratar med grannen, säg hej.

Ex-frun svarade:

– Hej. HAHAHAHA!!

Det var inte ett varmt, hjärtligt skratt. Jag inser idag att hon visste vad Hadri och Nätverket höll på med.

En dag frågade Gurli mig, helt från ingenstans som så många gånger förr:

– Skulle nazister tycka att det vore rasförräderi att knulla med Hadri?

– Det skulle de nog tycka. Varför frågar du? sa jag.

Hon gav mig inget vettigt svar.

Förr brukade hon alltid följa med mig när jag skulle handla mat, men numera ville hon stanna kvar i huset när jag själv åkte iväg. Och en gång, när jag kom tillbaka från affären, var det första hon sa:

– Hadri kom förbi här när du var borta.

– Vad ville han? sa jag.

– Han ville bara säga hej, svarade hon kort.

Ibland när en människa vill dölja någonting slänger de in en sådan mening, nästan som ett test, för att kolla läget och se hur man reagerar.

En liten stund senare ville jag ha sex med henne, men hon avvisade mig med orden:

– NEEJ! Verkligen inte just nu innan jag har duschat.

Hadri bjöd mig hem till sig på mat. Under kvällen började han plötsligt berätta att han var singel. Han lade till att han egentligen skulle kunna ha en flickvän, men att han inte ville det.

När jag frågade varför, svarade han lite kryptiskt, nästan som om han hade en särskild person i åtanke:

– För att hon röker, är lite överviktig… och inte riktigt min typ.

Det lät inte som en beskrivning av någon flickvän i största allmänhet. Det lät som om han pratade om en specifik kvinna. Och jag kunde inte låta bli att tänka: ”han beskrev Gurli.”

Hadri jobbade inte, utan hade, om jag minns rätt, sjukersättning. Den närmaste busshållplatsen låg fem kilometer bort. En tidig morgon, när det fortfarande var kolsvart ute, skulle Gurli åka hem. Jag bad henne dela sin platsposition med mig så att jag kunde se att hon kom fram till busshållplatsen helskinnad.

Cirka 15 minuter efter att hon lämnat huset såg jag att Hadri startade sin bil och körde iväg. Fem minuter senare stängde Gurli av platsdelningen. När jag sms:ade och frågade vad som hade hänt svarade hon att appen krånglade. Senare berättade hon att hon blivit upplockad av någon som hon beskrev såg ut som en jultomte – tjock och med ett stort vitt skägg. Idag är det uppenbart för mig att det var Hadri som plockade upp henne och körde dit hon ville.

Jag hade berättat för Gurli att jag inte tyckte om mörkret. Men det var inte så att jag undvek mörka platser. Om jag till exempel behövde gå genom skogen mitt i natten så gjorde jag det ändå, även om det kanske inte var en av mina favoritsysslor.

En tidig kväll kom Hadri förbi när jag var ensam hemma. Vi pratade bara någon minut, och innan han gick föreslog han att jag skulle tända lamporna på verandan, så att huset inte såg så deprimerande ut. Jag tyckte väl att det lät som en bra idé och gjorde som han sa.

Några timmar senare, när det blivit kolsvart ute – och där jag bodde, mitt inne i skogen, blev det verkligen kolsvart – gick jag ut på verandan. Bara fem–tio sekunder efter att jag klivit ut hörde jag

plötsligt människor vråla från skogen till höger om mig. Däråt fanns inget annat än tät skog. Inga byggnader, inga vägar, ingen anledning för folk att vara där, speciellt inte mitt på natten. Och platsen jag bodde på var ingen genväg till något.

När vrålen fortsatte tog jag upp min machete, sträckte armarna i luften och viftade med fingrarna, som för att säga ”kom då”, medan jag stod vänd mot skogen. Då tystnade vrålen. Jag väntade kvar på verandan i kanske 15 minuter, men ingenting kom ut ur den becksvarta skogen.

Dagen därpå dök Hadri upp igen. Jag vet inte riktigt vad han ville, men jag satt i soffan och såg honom klampa runt i min bostad. När han fick syn på min machete sa han:

– Men den här kan du ju inte ha, den är olaglig. Du hamnar i fängelse om du har den här. Jag tar med den härifrån.

Jag visste mycket väl att det är fullt lagligt att ha en machete hemma, och jag är ganska säker på att Hadri också visste det. Ändå försökte han använda det som en ursäkt för att kunna ta den med sig. Jag sa ”nej” två gånger, men han gav sig inte. Till slut fick jag säga ifrån ordentligt och kräva att han lade tillbaka den, och först då gjorde han det.

Sådana här sjuka lekar höll Nätverket på med hela tiden. Varför ville Hadri att jag skulle sätta på lamporna på verandan kvällen innan? Jo, för att de skulle se när jag klev ut. Och när jag inte blev rädd för vrålen från skogen utan stod där med macheten i handen – då kom Hadri nästa dag och försökte ta den ifrån mig.

Han berättade en gång:

– När jag kom till Sverige 1996 höll jag mig borta från Gamla Stans tunnelbanestation, för där fanns en massa nazister.

Just 1996 var exakt den tid då jag själv var nazist och ofta hängde just där. Jag kunde inte låta bli att skratta åt "slumpen" och berättade det för honom.

Det var sådana här saker hela tiden. Människor runt omkring visste saker om mig – detaljer, händelser, årtal – som de egentligen inte borde ha någon aning om. Var det meningen att jag skulle bli stressad över att Hadri var arab och att jag inte skulle kunna stå för att jag som tonåring en gång varit nazist? Det var psykologiska lekar som aldrig tog slut.

Men det mest avslöjande var när han en dag sa:

– Din bror skäms för dig.

Hur kunde han veta det? Min bror bodde nära Västerås och satte aldrig sin fot i Bergshamra. Och även om han hade varit där – vem går fram till en granne som man inte ens känner och säger:

– Förresten, jag skäms för min bror. Ha det bra.

Det var absurt.

Dessutom borde min bror Risto snarare skämmas över sig själv, för allt han har gjort mot mig och mot andra genom åren.

Soffan jag brukade sitta på hade alltid stått med ryggstödet mot väggen där fönstret var. Men en dag bestämde jag mig för att flytta den, så att ryggstödet vände mot vardagsrummet istället. När jag hade gjort det kom Gurli direkt och la en filt över ryggstödet, så att baksidan av soffan blev helt täckt.

Jag återkommer till soffan i nästa berättelse, för då får det en betydelse – då blir det tydligt varför hon hade lagt filten just där.

Trots att jag bodde i huset hade jag aldrig varit uppe på vinden. Det krävdes en stege för att ta sig dit, och det var något jag aldrig haft behov av förr.

En dag när jag var utomhus såg jag att vindsluckan stod halvvägs på glänt. En flyttlåda

stod diagonalt framför luckan, så att framsidan av lådan var synlig. Jag tänkte att vinden kanske hade blåst upp luckan. Jag sa till Gurli att jag måste upp dit någon dag och stänga luckan så att det inte regnade in.

Men dagen därpå kom min far, Matti, och hämtade stegen. Han sa att han behövde den hemma hos sig i norra Stockholm. Plötsligt kunde jag inte ta mig upp på vinden längre. Ännu en slump?

När jag började misstänka att Gurli var inblandad i något allvarligt mot mig och tog upp det med henne och började gå igenom hennes saker, blev hon plötsligt rädd. Hon lämnade huset, gick upp mot vägen där hon pratade med någon i telefon i säkert 15 minuter innan hon ringde polisen. De följde med henne och hämtade hennes saker. Efter det såg jag henne aldrig mer – förutom på rättegången senare.

Gurli tog bara det viktigaste. Hon lämnade kvar alla sina schampoflaskor och smågrejer i sovrummet. Men sexleksaken packade hon självklart ner. Hon hade en grej för hundporr, och det märktes. Hennes favoritscener var när hundens bollar töjde ut fittan, då gick det alltid för henne.

En dag fick hon för sig att beställa en dildo i en riktigt grotesk modell. Hon satt och letade på nätet tills hon hittade en sajt som sålde dildos som var kopior av olika djurs kukar. När paketet kom hem till mig ville hon prova direkt, utan att vänta.

Det blev snabbt en besatthet för henne. Hon ville alltid trycka in leksaken till sista biten, precis som i filmerna hon hade sett. Det störande var nätterna – att sova bredvid henne innebar ofta att jag vaknade av att hela sängen skakade när hon låg och masturberade i mörkret.

Nyfiken gick jag och tittade närmare på luckan igen. Jag såg en tråd som hängde ner från lådan och in genom fönstret i sovrummet under vinden. Då upptäckte jag en gammal, halvtrasig och rostig stege som låg undangömd under huset. Jag tog mig upp på vinden, och till min förvåning var den helt tom – förutom den diagonalt ställda lådan framför den halvöppna luckan.

Lådan var i övrigt tom, men mitt i dess framsida hade någon skurit till en liten lucka med flärp. Tråden var fäst där. Det slog mig genast vad det betydde: om man drog i tråden från sovrummet öppnades flärpen i lådan på vinden, synlig genom den halvöppna vindsluckan.

De sjuka jävlarna hade alltså byggt ett primitivt larmsystem för Gurli. Om jag till exempel skulle ta hennes telefon, så att hon inte kunde nå eller bli nådd av någon i deras sjuka nätverk, kunde hon dra i tråden som en signal på att något hade hänt och att hon behövde hjälp. Då kunde Hadri komma och, utifrån, kontrollera om flärpen var öppen.

Då började jag gå igenom hela huset. Jag tog bort filten från soffan och mycket riktigt – någon hade skurit ett stort hål på baksidan av soffryggen, ungefär 25 centimeter långt, som halvt var igensytt med svart tråd. Jag stack in handen, men det som en gång hade funnits där fanns inte där längre.

När jag tittade på gardinen upptäckte jag att någon hade sytt in en liten ficka, med hål och märkliga avtryck som om något tidigare hade suttit där. Jag ringde min far Matti och skickade även foton till honom. Då visste jag ju inte att han själv var inblandad i detta, och jag blev förvånad över att han inte ville lyssna.

Jag hade ett värmeelement som var ungefär en meter högt och stod som ett torn, alltid riktat mot mig – något som Gurli, och därmed de andra,

naturligtvis kände till. När jag tittade in i elementet fick jag syn på något högst upp. Jag öppnade locket och såg rester av silikonlim, som om något hade suttit där men sedan tagits bort, mitt i en metalldel där det egentligen inte borde finnas något. Någonting hade alltså varit monterat där.

Efter att jag hittade lådan på vinden förstod jag att alla de märkliga saker som hade hänt mig under ungefär två års tid faktiskt hängde ihop och inte var någon slump. Det var då jag började misstänka min bror Risto. Med tanke på hans bakgrund, som den sexualbrottsling han är, visste jag att det sannolikt hade varit en kamera som suttit där.

Dessa människor är ingenting annat än rena psykopater. Än idag, när jag sitter och skriver detta, blir jag mållös inför alla de sjuka saker de är kapabla till. Riktiga ormar. Allt detta, bara på grund av ett tjafs över telefon med min egen bror.

Jag började skicka sms till min bror Risto. Jag berättade att han hade gjort bort sig, att jag nu visste att det var han som låg bakom alla sjuka saker som hänt mig och hans försök att sabotera mitt liv. Jag skrev om hur han och Nätverket hade begått sexualbrott mot mig genom att smygfilma

mig, och hur de flera gånger försökt sätta dit mig med hjälp av polisen. Men Risto, den fegisen som han är, svarade inte. Han visste nu att jag hade avslöjat deras sjuka plan.

Jag skrev även till honom att jag nu skulle döda honom och hans vänner. Rädd som han var, sprang han direkt till polisen och anmälde mig. Och sen i rättegången så ville han ha skadestånd och kände sig som ett offer. Vilken mentalsjuk narcissist han är.

Kort därefter anmälde även Gurli mig för en misshandel som hade inträffat sex månader tidigare. I affekt hade jag slagit till några saker på ett nattduksbord, och något hade flugit iväg och träffat henne i ansiktet. En olyckshändelse men det hade orsakat en personskada.

Men det värsta var ändå Torkel och hans mamma, Siv. De gjorde en falskanmälan mot mig och påstod att jag, en månad tidigare, hade hoppat in i deras lägenhet med varsin kniv i händerna och i princip kidnappat Torkel. I polisförhören hävdade de att det rörde sig om två moraknivar – men i rättegången förvandlades plötsligt en av knivarna till en machete. Hela deras anmälan var påhittad. Förundersökningen visade också hur Torkel ringt

112 tre gånger för att tipsa dem om att jag hade ett skjutvapen på mig.

De kunde inte ens hålla sina lögner samstämmiga. Den ena påstod att jag bar en balaklava, den andra att jag hade dragit upp en scarf över ansiktet – två helt olika sorters maskeringar. Och varför skulle jag överhuvudtaget ha en maskering om jag nu skulle kidnappa Torkel? De kände ju mig redan, så någon maskering hade ändå inte gjort någon som helst nytta.

Varför anmälde Gurli mig först nu, sex månader efter den påstådda ”misshandeln”? Och varför hade inte Torkel och Siv anmält mig redan en månad tidigare, när de påstod att jag skulle ha kidnappat honom? Nätverkets mål var tydligt: att få mig häktad och fängslad. De var rädda för att jag nu hade upptäckt och förstått hur de under flera år, tillsammans, hade begått sexualbrott mot mig och samtidigt agerat som polisinformatörer.

Men egentligen borde jag inte ha blivit förvånad – Risto hade ju ägnat hela sitt liv åt att begå sexualbrott mot människor.

Jag hade kunnat anmäla Torkel för ett inbrott som skett på en körskola innan han blev delaktig i Nätverket och sätta honom i fängelse. Men trots

deras falskanmälan valde jag att låta bli, eftersom jag inte golar.

Jag greps odramatiskt av insatsstyrkan. Jag låg och sov en morgon när min telefon ringde – hur de hade fått tag på mitt nummer vet jag inte, men det var ju kopplat till Swish. På den tiden behövde man inte registrera kontantkort.

I telefonen bad de mig komma ut. När jag steg ut stod en polisbil parkerad framför mig uppe på vägen och en till längre bort till höger. Två polismän kom gåendes mot mig med sina gevär på ryggen. Nu visste jag att någonting bakom min rygg hade gjorts mot mig av Nätverket. Jag visste ju inte då att en anmälan mot mig gjorts av Torkel – hur kunde jag, eftersom det aldrig funnits någon kidnappning?

Lennart, som ingick i deras nätverk, hade försökt skylla sin egen brottslighet på järvagänget Shottaz i polisförhör och rättegång trots att Shottaz inte hade någonting med saken att göra. Strax innan jag greps hade jag sagt till Risto att jag nu tänkte se till att den informationen skulle nå Shottaz.

När jag satt i häktet sändes dokumentären "Stockholms gängkrig" på TV, som bland annat handlade om Shottaz. Den slutade klockan 21.00.

Bara drygt en timme senare, klockan 22.20, kom det första larmet till 112: någon hade tänt eld på huset i Bergshamra där jag bodde. Huset brann ner till grunden.

Min teori är att Matti, hemma i norra Stockholm, hade tittat på dokumentären och blivit rädd för vad som nu kunde hända när Lennart försökt skylla sin brottslighet på Shottaz. Resan från Matti till huset i Bergshamra tar ungefär en timme. Om Matti åkte direkt efter dokumentären, borde han ha varit framme runt 22.00 – vilket stämmer ganska väl med det första larmet.

Syftet med att bränna ner huset var en hämnd mot mig. Han visste ju att jag nu inte hade en enda vän kvar, eftersom de alla var delaktiga i Nätverket, och han visste att jag skulle bli bostadslös när jag kom ut och inte äga någonting. Men det som kändes värst var att han brände upp alla mina minnen från min mormor, som hade dött 18 månader tidigare.

Att grannen Hadri ingick i Nätverket, precis som min far Matti, avslöjades genom hur de båda ljög för polisen om branden. De påstod att jag hade en massa fiender, att folk var arga på mig och till och med hade varit där och hotat mig.

Utöver Risto och Nätverket hade jag inga fiender alls. De fiender jag hade var skapade av Risto. Om det verkligen hade funnits folk där som hotat mig, borde jag väl själv ha märkt det.

I själva verket hade ingen någonsin hotat mig direkt – förutom den gången jag hörde vrålen från människorna i skogen. Men det var ju knappast något hot. Det är trots allt inte förbjudet att vråla i skogen. Dessutom berättade jag aldrig om det för vare sig Hadri eller Matti eller någon annan. De kunde alltså inte ens ha vetat om det.

Det märkliga är att alla andra verkar ha känt till "hoten" mot mig – alla utom jag, som faktiskt bodde där.

Det var rena lögner. De ljög båda på samma sätt för polisen för att vilseleda dem – och för att dölja att det i själva verket troligtvis var Matti själv som hade bränt ner sitt eget hus.

HOLGER & BUSTER

Holger har varit nazist hela sitt liv och är det fortfarande. På 90-talet var han en av flera personer kopplade till mordet på en fackligt aktiv person. Än idag vägrar han att berätta vad som verkligen hände den kvällen. Han spelar gärna med på att det kanske var han som tryckte av vapnet, som ett sätt att framstå som tuff, även om nästan alla vet att det var en av hans kumpaner som faktiskt utförde handlingen.

Holger är idag en medelålders man som har sett sina bästa dagar och han har aldrig haft en flickvän. Hade det inte varit för hororna i Baltikum så hade han fortfarande varit oskuld. Han var fet, som en badboll där man inte kunde avgöra var ryggen slutade och arslet började. När hans vänner hamnade i slagsmål ute stod han alltid bredvid, passiv, och såg mest efterbliven ut utan att lyfta ett finger. I ett polisförhör beskrev vittnen honom helt enkelt som fet och ful – och ful var han. Kvinnor drogs inte direkt till honom.

En sommar när han badade i en sjö kom han upp ur vattnet med ett tiotal blodiglar fastklistrade på kroppen, ivrigt sugande hans blod. Jag antar att de

såg ett vrakmål simma förbi och attackerade honom. Tur i alla fall att någonting drogs till honom.

Jag kan inte räkna hur många gånger Holger har sagt att han tyckte Natalie Portman var otroligt het i filmen ”Leon”, trots att hon bara var elva–tolv år gammal under inspelningen. Samma sak har han sagt om Dakota Fanning i filmen ”Världarnas krig”, där hon endast var elva år gammal.

Trots att jag slutade kalla mig nazist redan i början av 2000-talet hade jag fortfarande kvar en del vänner som var det. År 2009 var jag på fest hemma hos en person som hette Buster. Där fanns flera gäster, några som jag hade känt i många år. Bland dem fanns också Holger och en tjej som hette Gudrun.

Under kvällen togs det droger. Min dåvarande flickvän, Inga, var inte där. Jag hamnade i sängen med Gudrun. Hon runkade av mig, och efteråt gick jag till toaletten för att tvätta av mig. När jag kom tillbaka lade jag mig bredvid henne igen.

Gudrun verkade vilja fortsätta och tog fram en dildo. Hon stod på alla fyra och använde den på sig själv, med ansiktet vänt bort från mig. Jag vände mig om och försökte somna. Jag antar att

hennes sköra ego kände sig sårat, och kanske kände hon sig dum när hon upptäckte att jag bara hade vänt mig bort.

Då bestämde sig Gudrun, tillsammans med en av sina väninnor, för att montera upp en dold kamera på toaletten. Jag hade känt Buster i 16 år, och det fanns andra på festen som jag hade känt i över 13 år. Ändå var det bara jag och Holger som inte visste om de dolda kamerorna.

Gudrun var inneboende hos Buster och tydligen vägde det tyngre för honom än 16 års vänskap med mig. Det säger en hel del. Nazister, narcissister och människor utan heder verkar ha en märklig dragning till just smygfilmning – och särskilt på platser som toaletter och sovrum. För dem ligger det nära hjärtat att förnedra andra. Precis som Nytorgsmannen verkar nazister älska att begå sexualbrott mot människor.

Efter ett tag åkte Holger hem, bitter över att han inte fått till det med någon tjej – vilket varken var första eller sista gången. Att han ens vågade prata med en tjej den kvällen förvånade mig. Jag däremot stannade kvar. Kort därefter märkte jag hur stämningen mot mig förändrades. De började pika mig, och deras attityd blev annorlunda. Jag

hade tagit mycket amfetamin, och paranoian tog snabbt överhanden. Snart började jag förbereda mig på att kanske behöva knivhugga någon, även om jag inte visste om det bara var min egen paranoia som spelade mig ett spratt.

Till slut slutade det med att jag högg Buster i benet. Såret blev inte djupt, men det blödde. Min dåvarande flickvän Inga kom och hämtade mig med sin bil, och vi lämnade festen.

Dagen efter gick jag igenom allt i huvudet – orden som sagts, blickarna, deras sätt att bete sig. Då förstod jag: de hade smygfilmat mig och Holger. När jag först berättade det för Inga och Holger var de tveksamma, nästan misstroende. Jag och Inga åkte först och hämtade mitt avsågade hagelgevär innan vi plockade upp Holger. Jag var beredd att skjuta Buster, men Inga och Holger – som inte var lika övertygade – lyckades övertala mig att låta bli.

Ett år senare kom sanningen fram. Ingas dåvarande bästa vän Pia råkade träffa Buster på pendeltåget. Han var berusad och erkände allt för henne.

När jag och Holger pratade om det här många år senare var vi eniga: det var jävligt lågt gjort av

dem. Sådant gör man inte, inte ens mot sina värsta fiender. Ändå skulle Holger, mer än tio år senare, slå sig ihop med min bror Risto och Nätverket – och börja göra precis det han själv hade sagt att man inte gör.

Nazisters ord är bara tomma ljud. För mig har ord betydelse. Det finns en heder i att stå för det man säger och i att faktiskt göra det man lovar.

Vid den här tidpunkten hade Buster aldrig haft en flickvän och hade passerat 30 – fortfarande oskuld, något som tycktes återkomma bland nazister. Han hade försökt ha sex med en tjej en gång, men trots att han tagit två Viagra lyckades det inte.

När jag hade sex med en tjej från Borlänge på Busters soffa, reste han sig plötsligt upp och stod och tittade på bakifrån. Jag kan inte låta bli att undra vad han egentligen fokuserade på, eftersom jag ibland misstänkte att hans intressen kanske inte helt var riktade mot kvinnor.

Buster var öppet nazist. Därför hade min bror Risto förstås inga problem att få tag på filmen. Från och med maj 2020 började Risto sprida den – samtidigt som han också började sprida sitt eget

så kallade mästerverk från 2002, som han spelade in tillsammans med Aleksi i norra Stockholm.

Jag kan inte låta bli att undra hur länge Risto egentligen haft de där filmerna utan att säga ett ord till mig. Han är den mest illojala brodern man kan tänka sig – och självklart råkar just han vara min bror. Jag skulle hellre ha haft en rykande påse hundskit till bror än Risto.

Jag var tillsammans med Inga i tio år. Det enda minnesvärda var att jag en gång drack hennes piss. En annan gång satt jag hos grannen, full på öl och Spice, när Inga dök upp. Jag frågade om vi kunde dubbla henne – hon sa ja, och grannen nappade direkt. Hon gick hem, klädde om till något porrigare och kom tillbaka. Men det blev bara ett skämt – grannen fick inte ens upp kuken och fick nöja sig med att ligga bredvid som en åskådare medan jag knullade Inga själv. När jag kom över Ingas mage sa grannen:

– Action.

HULDA & EGON

Jag har barn med Hulda, och Egon är min son. Hulda är en riktig narcissist – allt hon gör verkar alltid ha mycket ädla motiv i hennes ögon, medan samma handlingar hos andra människor bedöms helt annorlunda. Om hon knarkar kallar hon det för en andlig resa, men om någon annan knarkar, ja, då är det bara knarkande. Hon ser ner på invandrare som säljer droger, men när hon själv gör samma sak hemma, är det helt okej.

När jag var tillsammans med Hulda kom jag hem till henne i norra Stockholm. Vi satt i köket och jag tog fram en påse tjack. Jag lade upp två linor på bordet, en till henne och en till mig – de sista två linorna som fanns.

– Ta en, sa jag.

Men hon snortade båda. När jag frågade varför hon gjort så, svarade hon:

– För att jag vill att du ska sluta knarka.

Ja, vilket ädelt motiv…

Hon var emot analsex, men när hon snortade i sig tjack satt hon och red mig med min kuk i arslet.

Sen blev hon besatt av att pilla mig i arslet med sina fingrar, tills hon drog ut tummen och skrikande sprang till toaletten med en klick bajs på sin tumme för att tvätta händerna. Jag låg dubbelvikt av skratt.

Hon var vid den här tidpunkten nazist, och är det fortfarande idag som medlem i en känd nazistorganisation. Hon var också emot otrohet, men när hon och hennes väninna Maria var ute på krogen inne i Stockholm stod hon och hånglade med ortengrabbar med invandrarbakgrund. Dagen efter ringde polisen och berättade att hennes handväska hade hittats i Märsta, en bra bit på väg mot Valsta. Hon hade alltså troligen följt med ortengrabbarna dit.

När Marias dåvarande pojkvän Ronny ringde mig dagen efter och sa att Maria berättat om hånglet, kunde Hulda inte stå för det. Först påstod hon att hon inte mindes någonting alls, men sedan ändrade hon sig och sa att hon mindes att det var Maria som hånglat – inte hon själv. Narcissister kan aldrig stå för fel de själva gör. Hon hade så stor ångest efteråt att hon slutade dricka och började gå på AA-möten.

Hon blev en sådan jobbig person som nyfrälst brukar bli. Hon blev mer nykterist än en nykterist, och hela hennes identitet kretsade kring att vara nykter. Ett typiskt karaktärsdrag hos en narcissist som saknar en egen personlighet. Hon förbjöd mig att dricka hos henne, och vårt förhållande sprack runt 2007. Men senare träffade hon en person som hette Tobias, och han fick konstigt nog dricka – till och med starksprit – hemma hos henne, trots att han var ett riktigt fyllo. Men som vanligt hade hon en ursäkt för det.

Efter det blev det mycket värre. Efter Tobias blev hon tillsammans med Roland, som var nazist och gick på heroin. Och som alltid hade Hulda en ursäkt: Roland var ju konstnär, och enligt henne var hans heroinmissbruk bara ett konstprojekt. ”Allt för konsten”, brukade Roland säga. Det var så typiskt Hulda – hon kunde alltid försköna och rättfärdiga det mest destruktiva beteende, bara det passade in i hennes egen berättelse.

Det hade blivit strul med Hulda och hennes pojkvän Roland. De hade gjort slut, och Roland hade flyttat till Skåne. Han var skyldig Hulda runt 50 000 kronor. Jag tyckte synd om Hulda och sa att jag skulle försöka hjälpa henne genom att

betala lite pengar varje månad från min egen ficka.

Senare ringde jag även till Roland för att övertala honom att upprätta en avbetalningsplan, där han varje månad skulle betala tillbaka en del av pengarna han var skyldig Hulda. Det gick han med på.

Hösten 2020 tänkte jag bara vara schysst och lämna en vattenmelon till Hulda när jag ändå var i närheten, eftersom jag skulle sälja heroin till Ronny. Men hon var inte hemma, så jag började sms:a med henne.

Hela konversationen från Hulda lät kryptisk. Hon sa att hon var ute på en promenad med ”någon”, och när jag skrev att jag kunde vänta uppmanade hon mig att inte göra det eftersom promenaden skulle ta lång tid. När jag frågade vart hon var på väg och med vem fick jag bara vaga svar. Hon lät väldigt skum helt enkelt. Just där och då trodde jag att hon kanske var på en dejt, men idag vet jag att det egentligen var Risto hon träffade. Jag lämnade vattenmelonen på hennes uteplats och gick vidare till Ronny. En stund senare fick jag ett argt sms där hon skrev att jag i fortsättningen inte

fick komma förbi oanmäld – och att vattenmelonen jag lämnat dessutom var rutten.

En månad efter att jag hade lämnat den ”ruttna” vattenmelonen till Hulda hälsade jag på för att träffa min son Egon. Hulda stod då i köket med armarna i kors. Det pågick ingen konversation när hon plötsligt, helt från ingenstans, sa:

– Det är väldigt viktigt för mig hur andra människor ser på mig.

– Vem bryr sig om andra människor? sa jag.

– Nej du, nej, men jag gör det.

Jag undrade då vad diskussionen egentligen handlade om. Den startade så och slutade så. Men idag vet jag att hon på något sätt ville ursäkta sitt kommande förräderi mot mig.

Risto hade uppenbarligen visat de smygfilmade filmerna som han själv och andra hade tagit, och meddelat att alla till slut skulle få se dem. Som sagt, Risto och Nätverkets mål var att karaktärsmörda mig, förnedra mig och isolera mig socialt – med hjälp av smygfilmer och lögner. Jag antar att skammen till slut blev för tung för Hulda att bära, trots att den inte ens var hennes att bära. Och hur löste de det? Genom att börja göra fler

filmer. Blir skammen mindre för henne då? Kanske, om hon kan säga att hon själv ingick i konspirationen mot mig.

Kanske någon vecka senare bad hon att få tillbaka alla nakenkort som jag hade av henne från när vi var tillsammans. Jag svarade:

– Självklart, du får dem nästa gång vi ses hos mina föräldrar.

– Du kan väl ge dom till mig lite diskret så att ingen ser, sa hon.

– Jaja, givetvis, sa jag.

Jag kände att – vad ska jag med dem till nu? Vårt förhållande hade ju varit slut i redan 13 år.

Men med facit i hand vet jag nu att hon ville ha tillbaka dem för en enda anledning: att de riskfritt skulle kunna börja sprida det smygfilmade materialet på mig. Då kunde jag inte hämnas genom att sprida fotona på henne, om det senare skulle avslöjas vad de höll på med. Narcissister är onda människor rakt igenom.

Och ännu en månad senare, när jag var på besök hos Hulda, började hon plötsligt intressera sig för hur jag skulle ta mig hem. Hon undrade om jag skulle gå, åka tåg och vilken väg jag tänkte ta –

frågor hon aldrig tidigare hade brytt sig om att ställa. Jag svarade att jag skulle gå genom Skogen. Då sa hon att Skogen var farlig. Jag frågade:

– Vad pratar du om? Jag går ju där jämt.

Men just den kvällen hände något minst sagt annorlunda. När jag hade gått genom Skogen och kommit ut på andra sidan möttes jag av två personer med rånarluvor. De gick inte bredvid varandra, utan i rad, som ett tåg. Jag tänkte: ”Okej, nu kommer de försöka råna mig.”

Jag orkade inte springa, så jag lade handen i fickan på munkjackan där jag hade en kniv, fällde ut bladet och började titta runt efter vittnen. Kniven tog jag aldrig fram ur fickan. De gick bara förbi mig – men stirrade argt på mig.

När Egon var 16 år frågade han mig om jag kunde fixa amfetamin till honom inför en fest. Jag var väldigt tveksam, men han tjatade och sa att han redan hade provat förut. Här erkänner jag – jag tog ett fruktansvärt dåligt beslut som förälder. Jag sa okej.

Jag åkte tillsammans med Gurli till norra Stockholm, men jag ville inte ge det direkt i handen på honom. I stället gömde jag det bakom en sten och spelade in en filmsnutt som visade

vägen dit, så att han skulle hitta. Den filmen skickade jag sedan till honom. Gurli envisades med att sätta sig på en annan sten så att hon kom med på bild. Hon ville nog att jag skulle ha kvar filmen på min telefon, som en sorts påminnelse om henne – djävulen själv – när deras plan var slutförd.

Samma sak hände när min mormor begravdes. Gurli tjatade om att få vara med, trots att hon knappt träffat henne alls, kanske en eller två gånger. Jag lät henne närvara, men först långt senare förstod jag varför hon egentligen var där: hennes närvaro skulle senare förstöra minnet för mig av begravningen.

Helt sjukt att min bror var beredd att använda även vår älskade mormors begravning som ammunition mot mig. Han har varken någon heder eller respekt för henne. Men deras mörker kommer aldrig att kunna släcka ljuset från min mormor.

Egon lovade mig att inte berätta för sin mamma om amfetaminet. Skulle hon ändå komma på honom, lovade han att säga att han hade köpt det av en okänd gubbe. Men det fanns redan en plan hos dem, som jag ännu inte förstod.

Dagen efter skrev Egon till mig att han hade åkt fast av Hulda och att han sagt att det kom från mig, eftersom han pressades att erkänna det.

Sen blev det en liten glitch i deras plan. Först skickade Egon ett sms där det stod att jag inte längre kunde besöka honom hemma hos Hulda, men att vi kunde träffas i smyg. Strax efter kom dock ett nytt sms där det stod att vi inte kunde träffas alls, kanske först när han fyllt 18 och skaffat egen lägenhet. Det var som om han först skrev fel och sedan snabbt rättade sig enligt instruktioner.

En sådan djävulsk plan hade de kokat ihop för att jag även nu skulle bli av med min son. Om Egon inte ville träffa mig hade de bara kunnat säga det till mig. Jag tvingar mig inte på någon.

Men saken är den att jag givetvis hade velat veta varför han inte ville träffa mig längre, och det fanns ingen öppen anledning till det. Min bror Risto och Nätverkets konspiration mot mig kunde de ju inte nämna, så de blev tvungna att hitta på en sådan här plan.

Hulda vill alltid framstå som moralisk och godhjärtad, men under ytan är hon något helt annat. På nätet sprider hon gärna moraliska

budskap och talar varmt om hemsidan Dumpen, samtidigt som hon är vän med min bror Risto, som har begått sexualbrott. Hon ingår dessutom själv i Nätverket som tycker att det är okej att begå sexualbrott mot människor genom att smygfilma dom.

Hulda är också vän med Levin, som har begått sexualbrott och är kvinnomisshandlare, och han hör till samma krets. Även Ronny ingår i deras grupp. Han råkade av misstag ha sex med en 14-åring eftersom han inte kände till hennes ålder. När han ett par veckor senare fick reda på det, var hans spontana reaktion:

– Fan vad ballt, det är ascoolt ju.

Utöver detta är Hulda medlem i en känd nazistorganisation, där flera personer har dömts för bland annat ”våldtäkt mot barn” och kvinnomisshandel. Hennes moral är alltså bara ytlig och falsk.

Levin har alltid varit ett fyllo och haft en förkärlek för amfetamin. Nästan varje gång han drack alkohol pissade han ner sig. En gång låg han och sov på sin soffa när han plötsligt vaknade, reste sig och började gå runt i cirklar i vardagsrummet som en grottmänniska medan han grymtade. Till

slut tog han fram sin kuk och pissade ner hela soffan han nyss legat på, för att sedan lägga sig igen och somna i sitt eget piss. Han brukade säga att det blev så om ingen rastade honom innan han somnade.

Levin är grundare till ett välkänt vit makt-band där han spelar alla instrument själv. När han var 20 år ordnade han en fest i sin pappas bostad medan pappan var borta. Där slickade han fittan på en 14-årig tjej, fullt medveten om hennes ålder, tills hon till slut sa:

– Sluta, jag vill inte mer.

När Levin var 29 år hade han sex med en 13-årig flicka i sin lägenhet. Han visste mycket väl att hon var 13. När de var klara frågade hon honom:

– Hur känns det att ha legat med en 13-åring?

På 90-talet dömdes Levin för att ha knivhuggit sin dåvarande flickvän i benet. Enligt hans egen utsago vred han dessutom om kniven. Han misshandlade även en annan flickvän med knutna nävar i sin lägenhet. När han senare dömdes till gruppterapi berättade han själv att de alla – även terapeuten som ledde gruppen – i princip satt och skröt om hur de spöade sina brudar. Någon egentlig terapi var det alltså aldrig tal om.

Även min bror Ristos bästa vän Folke är en dömd kvinnomisshandlare och medlem i samma välkända nazistorganisation som Hulda. Han spöade sin tjej, som han har barn med, och kastade sedan ut alla hennes saker genom fönstret. När Folke misstänkte att hon hade en affär med en annan nazist, lät han Risto stalka henne i centrala Stockholm. Att stalka människor verkar helt naturligt för nazister.

Hulda har numera blivit kristen tillsammans med sin man Börje. Men för henne räckte det inte med att bara bli en vanlig kristen – nej, de är rysk-ortodoxa, för Hulda vill alltid vara speciell. Med tanke på att hon dessutom har en årskalender med bilder på en kontroversiell ledare från Ryssland i köket är valet kanske inte så märkligt.

Att vara kristna hindrar dem inte från att synda mycket. De verkar ha glömt budordet "Du skall inte bära falskt vittnesbörd mot din nästa". Att sprida lögner om mig i ett desperat försök att rädda sitt anseende går tydligen före Gud. Förräderi och svek är starkt negativt och betraktas som syndfullt i Bibeln, både i relationer mellan människor och i relationen till Gud. När Judas förrådde Jesus hade han åtminstone anständighet nog att hänga sig själv efteråt.

Men Huldas och Börjes tro är bara ännu en av deras många fasader. De tycker om att utåt sett verka moraliska, och jag kan inte låta bli att tänka på Knutby-församlingen när jag tänker på dem.

Det farligaste är när onda människor – de som utgör Nätverket – börjar intala sig själva att de är de goda krafterna. Men det finns något som avslöjar motsatsen: deras lögner. De sanna goda krafterna behöver aldrig gömma sig bakom lögner.

Nu försöker framför allt Hulda och hennes man Börje distansera sig från alla som golade ner mig – med undantag för Risto, för om honom har de inte sagt ett ord. Deras försvar är att säga:

– Men Torkel var ju DIN kompis.

Ja, och Risto var min bror – men det förändrar inte faktumet att de alla var delaktiga i samma nätverk, ett nätverk som i hemlighet arbetade mot mig.

Jag skickade ett sms till Huldas man, Börje, och frågade om de ville kommentera det faktum att Hulda på sociala medier sprider moraliska budskap – samtidigt som de båda ingår i ett nätverk som begår sexualbrott, fungerar som polisinformatörer och golar, samt umgås med

personer som är kända för att ha haft sex med minderåriga flickor under 15 år.

Jag påpekade också att Hulda är medlem i en välkänd nazistorganisation där sådana medlemmar accepteras. Jag fick inget svar tillbaka, vilket visar att de inte ville kommentera.

RÄTTEGÅNGEN

När jag kom in i salen med två väktare hade jag handfängsel på mig. Där satt han – lögnaren, golaren, polisinformatören Torkel – med sin lika lögnaktiga mamma Siv. Torkel stirrade ner i golvet och såg helt efterbliven ut. Mer än vanligt, alltså. Under hela rättegången mötte han inte min blick en enda gång. Det gjorde bara hans mamma, och ur hennes mun rann lögnerna så naturligt att det var äcklande. Torkel såg ut att skämmas som en hund. Men varför? Han skämdes ju inte när han tillsammans med min bror Risto och Nätverket i flera år smygfilmade mig, försökte lura mig att begå brott och tipsade polisen för att sätta mig i fängelse. Men nu satt han där och skämdes.

En annan rättegångsdag satt Gurli i salen, medan Risto gömde sig bakom en skärm och vittnade mot mig från en annan stad. Han lutade sig framåt, med uppspärrade ögon, som ett skrämt rådjur precis innan det blir överkört av en lastbil. När han väl berättade sin version hade han mage att en sista gång försöka lura mig med orden:

– Jag ville ju inte ringa polisen mot min egen bror.

Jag tog en penna och gjorde en jag-kommer-att-skära-halsen-av-dig-gest. Han nickade bekräftande, med ett hånflin.

Gurli var mer neutral. Men inte heller hon mötte min blick.

EFTER 19 MÅNADER I FÄNGELSE

Strax innan jag blev frisläppt från fängelset kom två poliser förbi och ville prata med mig. De ville höra min inställning till det kontaktförbud som Risto hade ansökt mot mig. Jag sade att jag inte gick med på det.

– Ok, då går vi och hör med åklagaren, sade de och gick iväg.

Risto hade redan ansökt om kontaktförbud mot mig när jag satt i häktet, så det här var det andra. Så nu ville han inte ha något med mig att göra längre, tänkte jag. Förut ville han veta allt jag gjorde. Till och med när jag gick på toaletten eller drog en runk skulle han vara där med sina dolda kameror. Jävla sexualbrottsling.

När polisen kom tillbaka blev det inget kontaktförbud. Jag kände en kort stund av glädje. Men den försvann snabbt när jag upptäckte att han hade skaffat skyddade personuppgifter och flyttat.

Jag åkte till Uppsala och plingade på hos en gammal bekant, som jag senare bodde hos i några

månader. På en krog i staden träffade jag en man som hette Kneger. Han var medlem i ett kriminellt nätverk, och under vår diskussion berättade han att han hatade nazister. Jag fick en idé – det skulle vara kul att ta en bild på hans väst och skicka till Hulda. Jag visste att det skulle göra dem nervösa.

Kneger tillhörde ett kriminellt nätverk som gick omkring i västar, men de var inget mc-gäng. Jag träffade honom två gånger – första gången på krogen, och dagen efter på en thaiboxningsgala. Han kom dit på cykel. På galan gick han runt och spände sig, stolt över sin väst. Men när han skulle cykla hem för att hämta en skottsäker väst inför ett möte med en kille som ville reda ut något med honom, drog han på sig en jacka över västen. Det såg väl inte så jävla coolt ut att trampa runt med en cykel med den västen på sig. När killen senare dök upp anklagade han Kneger för att ha snackat skit om honom till en tjej. Kneger förnekade allt i en halvtimme. Till slut bestämde vi att vi skulle åka till lägenheten där tjejen befann sig för att reda ut saken. Bara Kneger och killen gick upp, jag och chauffören väntade vid bilen. Efter en stund kom Kneger ut – blodig i ansiktet. Han hade fått stryk av tjejen. Hon hade lackat på honom för att han inte kunde stå för det han sagt om killen. Vi åkte

tillbaka till thaiboxningsgalan. Där frågade jag Kneger rakt ut om han verkligen snackat skit om killen. Då erkände han. Respekten för honom försvann direkt – jag fattade inte varför han inte bara kunde stå för det han sagt.

Tre veckor senare, när jag hade hittat ett annat ställe att bo på Adelsö i Stockholm, skickade Huldas man, Börje, ett sms till mig med en bild på Kneger. Han påstod att han hade känt Kneger länge. Haha, det var rena komedin. Nätverket kunde aldrig sluta ljuga. Hade Börje verkligen känt Kneger länge hade han antingen sagt det direkt till mig när jag skickade bilden på Knegers väst till Hulda, eller ringt Kneger på en gång.

Det tog hela tre veckor för Nätverket att få kontakt med Kneger, troligtvis via Facebook, och nu påstod dom att dom hade känt varandra länge. Tydligen hatade inte Kneger nazister längre. Först då förstod jag på riktigt vad deras mål var: att vända alla jag kände emot mig. När mitt ex, Inga, inte svarade på mitt sms insåg jag att de hade även henne.

När jag senare skickade ett sms till Kneger och frågade hur det kändes att tillhöra det kriminella nätverk han gjorde – samtidigt som han

samarbetade med nazister, sexualbrottslingar, polisinformatörer och golare – fick jag inget svar.

Nätverket använder fyra vapen: droger, dolda kameror, lögner och poliser. Det är så lågt, men narcissister är som de är. Precis som Risto hade varit hela sitt liv – en ynklig pajas som inte kunde lösa konflikter själv, utan måste blanda in andra och låta dem göra skitjobbet åt honom. Och när han blev påkommen sprang han direkt och golade, ville ha skadestånd för att han kände sig som ett offer, sökte skyddade personuppgifter och kontaktförbud. Nu ville han att polisen skulle skydda honom efter allt han hade gjort, för att han inte ens kunde skydda sig själv.

Min fråga till alla er andra, utom Risto:

– Hade ni gjort samma sak mot era syskon som Risto och ni gjorde mot mig?

Nej, jag tror inte det.

När jag bodde i Uppsala i två månader såg jag inte Nätverket en enda gång. De hade helt enkelt ingen aning om var de skulle börja leta. Börje erkände nästan detta för mig i samma sms där han påstod att han hade känt Kneger länge. Han paketerade dock budskapet i något som lät tuffare än det

egentligen var. Han skrev att "vi har letat efter dig."

De ville alltid låta tuffa, men när de väl visste var jag befann mig gjorde de ingenting. En dag, när jag gick in i ett förråd jag hyrde i Stockholm där jag hade lite av mina ägodelar, fick jag ett sms från Börje bara några minuter efter att jag lämnat platsen: "Synd att du inte var kvar i ditt lilla förråd när vi kom dit."

Jag svarade tillbaka med ett sms: "Okej, okej. Vill du ses idag? Vi kan träffas bara du och jag så avslutar vi detta ikväll. Ta med dig en kniv och kom utan skottsäker väst, så kommer jag likadant." Han svarade inte mer.

Men hans sms visade att deras nätverk fortfarande förföljde mig och hade koll på var jag befann mig, åtminstone när jag rörde mig inne i stan. Samma dag skickade Börje ett annat sms till mig: "Du borde dricka mer vatten, för microlax i längden är inte bra för tarmsystemet när man har opioidförstoppning." Han syftade på en händelse flera år tidigare, när jag varit hemma hos Gurli i Värmland och de smygfilmade mig på toaletten. Då hade jag en riktigt smärtsam och blodig förstoppning.

Veckorna på Adelsö gick, och snart började jag se dem igen. En gång satt en uppenbar stalkare på samma buss som jag, på väg mot ön. När bussen körde upp på färjan reste han sig plötsligt och gick fram till chauffören.

– Jag vill av här.

– Men jag kan inte släppa av dig här, sa chauffören.

– Jo, men jag vill av, upprepade killen.

Först tvekade chauffören, men till slut släppte han av honom – mitt på färjan.

Han var ingen lokalbo – annars hade han inte missat den sista busshållplatsen innan färjan. Och även om han hade varit det, hoppar ingen av där; det fanns ingenting där. Han var där bara för att hålla koll på mig.

En annan gång gick jag in på en bar vid Mariatorget. I hörnet satt två killar och en tjej. En av killarna sade plötsligt:

– Vi såg dig på pizzerian i Ekerö.

– Jaså, bor du där? frågade jag.

– Nej, jag bor inte där, svarade han.

– Men vad gjorde du där då? undrade jag.

De tittade menande på varandra och började stamma fram:

– Ja, nej… vi skulle… äh, alltså… ah.

Efter ett tag gick jag ut för att få lite frisk luft. Den ena av killarna, lite påverkad, följde efter. Han sade att han skulle hem och frågade om jag ville följa med honom. Jag tackade ja. Men då sade han:

– Vänta, jag måste bara ringa först.

Han tog upp sin telefon och ringde. När samtalet kopplades fram hörde jag den andra killens röst i luren, tydligt och upphetsat. Killen framför mig sade:

– Tja, jag bjöd med honom hem.

Och i andra änden hörde jag:

– Men vad fan, är du inte klok?! Men så kan du inte göra!

Han fick mig att lova att inte slå sönder hela hans lägenhet. Jag var inte ens berusad. Jag undrade vilken specifik sak han tänkte på – ungefär som om han visste att jag faktiskt hade slagit sönder två lägenheter tidigare.

När vi kom hem till honom tog vi en bira och snackade lite. Då sade han plötsligt:

– Fan, du var ju schysst.

Jag hade ju varit lika schysst hela kvällen, under den korta stunden vi pratades vid. Jag kunde inte låta bli att undra vad han egentligen menade. Det var precis som att han förväntade sig något annat.

Sen började han knappa på sin lur en stund, och gissa vad som hände. Han lutade sig mot mig, sträckte fram armen och tog en selfie med mig. Han ställde frågan medan han fotade, så bilden togs innan frågan ens var färdigställd. Efter en stund drog jag därifrån.

Jag kan avsluta boken med en sista berättelse. Jag var på krogen i Bromma och drack ett par öl för mig själv. Plötsligt kom en kvinna och en man fram till mig och erbjöd mig en lina tjack. Under de sex månader jag hade varit ute efter min tid i fängelse hade jag bara tagit tjack en gång. Jag tänkte att en lina kunde ju inte skada. Men de visste vad de gjorde, för de visste att jag skulle bli sugen på mer.

När jag sedan lämnade stället dök det upp en person från ingenstans på gatan och frågade om

jag ville köpa en femma tjack. Okej, tänkte jag, och köpte det.

Sen drog jag i mig det. Det smakade tjack, men jag misstänkte att det fanns något starkare blandat i tjacket, för efter en stund låg jag på en parkbänk i en konstig vinkel – med övre ryggen på bänken och båda benen på marken – helt överväldigad.

Jag blev tvungen att vänta till runt fem på morgonen, eftersom de första bussarna mot Adelsö inte gick förrän då. Jag kunde lika gärna ligga kvar ett tag. Efter ett tag släppte det värsta, och jag började dra mer. Jag kom hem till Adelsö runt sex på morgonen.

Jag bodde i en liten stuga på tomten. Några meter därifrån låg villan där min hyresvärd Janne själv bodde.

Sen hörde jag min hyresvärd utanför, så jag gick och pratade med honom:

– Du vet dom där stalkers som min bror skickar för att förfölja mig överallt, de har ökat sin aktivitet för jag har sett fler och fler av dem. Så de kommer att komma hit och vilja värva dig så att du vet. Min bror är en jävla hora.

Han svarade:

– Nu har jag inte hört Ristos sida. Men jag låter dig få veta om de kommer hit.

I efterhand insåg jag att det var så mycket fel i det svar han gav mig. Poängen med det jag sa till honom var inte min sista mening, men det var det första han svarade på. Och även om han ville svara på just det, vad var det för svar? Om han till exempel hade sagt att hans far, som jag aldrig hade träffat, var en skit, skulle mitt svar verkligen bli:

– Nu har jag inte hört din fars sida?

Svaret indikerade ju att han mycket väl hade hört Ristos sida. Jag vill också höra Ristos sida, för det har jag inte fått göra än. Jag gissar att den är betydligt mer innehållsrik än min sida, och att Ristos sida nog växer hela tiden ju längre tiden går.

För det andra hade jag och min hyresvärd inte pratat särskilt mycket med varandra. Jag hade nämnt att jag låg i krig med min bror för att han hade smygfilmat mig och försökt sätta mig i fängelse genom att vara en polisinformatör men jag hade aldrig gått in på detaljer. När jag pratade flyktigt med folk använde jag ord som ”farsan”, ”brorsan” eller ”kompisen” – jag nämnde aldrig

namn när de inte betydde något för personen jag talade med. Om jag hade sagt något om min far till honom, skulle jag ha sagt ”farsan”. Hade jag sagt ”Matti” – hur skulle han veta vem jag menade? Så hur visste han att min bror hette Risto? Jag är nästan 100 procent säker på att jag inte hade nämnt Ristos namn tidigare.

Efter det gick jag in och började dra i ballen i vad som kändes som timmar. Jag fastnade i perversitet. Om någon är nyfiken på vilken sorts sjuklig porr jag fastnade i den här gången på droger, kan de ju fråga dem som hade installerat den dolda kameran under hyllan ovanför mitt huvud.

Efter flera timmar – oklart hur många – gick jag in i duschen som låg i det andra huset. Min hyresvärd Janne var en gaggig, högljudd gammal man som hade en vana att prata högt för sig själv. Allt han sade ute på gården hördes alltid in i den lilla boden.

När jag kom tillbaka från duschen gick det ett par timmar innan jag hörde honom säga:

– Ligger han fortfarande där inne och drar i ballen?

Jag började titta runt och vad såg jag? Jo, resterna av silikonlim under hyllan ovanför mitt huvud, något som garanterat inte hade funnits där tidigare. Så var ännu en stalker född – en som inte hade några problem med att begå sexualbrott, inte ens mot sin hyresgäst.

Jag planerade att ta den sista färjan därifrån, som gick runt ett på natten. Adelsö var vanligtvis en mycket tyst plats, utan liv och rörelse. Vid den tiden fanns det aldrig bilar eller människor ute – inte ens långt tidigare på kvällen. Men just den här natten, när jag kom till färjeläget, såg jag tre killar i 20-årsåldern som gick in i väntrummet, och en vit bil som körde ombord på färjan. Bilen hade bara en ensam chaufför. Själv stod jag ute på färjan och såg ut över vattnet.

När färjan gick iland väntade den sista bussen på oss passagerare. Den vita bilen körde inte om bussen utan parkerade bakom den av någon anledning. Jag hoppade in i den tomma bussen, och de tre killarna satte sig på sätena precis bakom mig. Det kändes konstigt att de gjorde så i en helt tom buss.

Efter ett tag växlade vi några ord. De frågade vad jag hade gjort ikväll, och jag svarade:

– Knarkat.

– Och vad gjorde du då? frågade de och flinade.

Jag frågade om de hade tjack, och en av dem svarade:

– Vi har inte, men fråga bilen bakom, sade han och gjorde en tumgest bakåt.

Varför körde en av dem bilen, medan de tre andra tog bussen? Mitt i natten, på helt tomma vägar, följde den vita bilen bussen tätt bakom hela vägen från färjan till Brommaplan – trettiosex kilometer. När vi till slut klev av frågade de mig:

– Vart ska du nu?

– Jag måste bara fixa en sak, sa jag.

Sedan gick de raka vägen till den vita bilen som hade parkerat bakom bussen. Och där, i bilen som följt efter hela natten, satt de plötsligt allihop tillsammans.

Jag bad hyresvärden Janne via sms om en kommentar till mina anklagelser – att han hade släppt in personer från Nätverket för att installera dolda kameror i min bostad. Jag frågade också hur det kändes för honom att arbeta åt Risto, en man som inte gjort något annat i sitt liv än att begå sexualbrott, vara polisinformatör och gola.

Dessutom ville jag veta om Janne fick betalt för att göra det här eller om han helt frivilligt ställde upp åt Risto.

Som svar fick jag bara ett kort sms:

”Ok.”

När jag följde upp och frågade om han alltså menade att det var ”ok” från hans sida att jobba för en sådan person, fick jag inga fler svar.

EPILOG

Jag har gjort många sjuka saker i mitt liv och begått otaliga misstag – men jag står för dem. Det finns knappt någon drog jag inte har testat och det finns inte en enda kategori porr jag inte dragit en runk till när jag har varit mentalsjuk på droger. Jag har runkat till avrättningar, kört upp en dildo i mitt arsle och till och med druckit mitt eget piss när jag varit som mest störd. Jag har även druckit andras piss. På en klubb i Berlin när jag hade tagit ecstasy, LSD och ketamin stoppade jag kuken i käften på en bög, bara för att jag inte orkade höra honom tjata längre.

Jag har gått barfota genom centrala Stockholm i regnet när jag tagit LSD, suttit i skogen i timmar och pratat med en planta, och en gång stod jag barfota en snöig novemberkväll och frågade en busschaufför om just hans buss var på väg till helvetet för att det var den bussen jag väntade på.

Listan kan göras lång över alla sjuka saker jag gjort på droger – men allt det där har jag gjort mot mig själv. Narcissisterna i Nätverket däremot gör sjuka saker mot andra, utan att ens ha tagit droger.

Jag kan stå för allt jag har gjort i mitt liv. Men jag tänker inte stå för de lögner som Nätverket sprider om mig bakom min rygg, i syfte att karaktärsmörda mig. De kan ju inte ens stå för sina lögner själva – inte en enda gång har de vågat komma direkt till mig och anklaga mig för något.

Inte ens när jag ensam har gått till attack mot dem, öppet kallat dem för polisinformatörer, golare och sexualbrottslingar, har de konfronterat mig. Deras enda svar har varit att springa till polisen, anmäla mig, vittna mot mig, sätta mig både skyldigt och oskyldigt i fängelse, söka kontaktförbud, ordna skyddade personuppgifter, flytta och byta nummer.

Hittills har åtta personer i Nätverket tvingats skaffa sig skyddade personuppgifter efter att jag avslöjat vad de sysslade med – och fortfarande sysslar med. För det här är långt ifrån över.

Jag vet inte exakt vad Nätverket går runt och säger om mig bakom min rygg, men jag vet att de med lögner försöker demonisera mig och göra mig till något jag inte är. Jag har varit tydlig mot dem: jag kommer att avslöja dem alla. Nu gör de allt i sin makt för att skydda sin sköra fasad – och för att

lyckas med det måste de förstöra min trovärdighet.

De kommer att vända och vrida på sanningen, göra allt för att framställa mig som skurken. De är så djupt insnärjda i sin gemensamma lögn att de gör allt för att få den att framstå som sanningen.

Men här är skillnaden mellan mig och Nätverket: jag har aldrig begått ett sexualbrott mot någon. Jag har aldrig försökt skylla min egen brottslighet på någon annan. Jag har aldrig förrått en vän eller en familjemedlem. Jag har aldrig skickat någon annan i fängelse. Och jag har aldrig tipsat polisen om någonting.

Tack vare de få sms jag fått från Huldas man Börje har jag redan börjat förstå hur de planerar att vända på sanningen. Han berättade att han hade gått igenom alla mina domar och FUP:ar, och när jag frågade om han hittat något intressant svarade han:

– Nej, men det betyder inte att du inte har informerat polisen om någonting.

Låt mig bemöta det påståendet direkt. När jag greps efter Nätverkets polisanmälningar hade jag kunnat anmäla Torkel för ett inbrott i en trafikskola, men jag lät bli – trots att både han och

hans mor Siv hade gjort en falskanmälan mot mig. Jag kunde också ha nämnt Rezas namn i samband med inbrottet i Älvsjö, som Nätverket försökte sätta dit mig för, men det gjorde jag inte. Jag golade inte ner dem, trots att de golade ner mig. Jag bröstade mitt straff.

Matti hade vid den tiden två avsågade hagelgevär och flera handeldvapen hemma. Jag kunde ha berättat det för polisen, men jag gjorde det inte.

Jag har suttit i fängelse sju gånger, och jag har aldrig delat ut en enda dag i fängelse till någon. När jag fick en 30 centimeter lång kökskniv i bröstet och tvingades operera bort halva lungan sa jag inget till polisen – trots att jag visste vem som hade huggit mig. När jag för bara fem månader sedan blev knivhuggen i höften av tre personer, golade jag inte då heller. Jag gjorde en anmälan en vecka senare för att kunna ansöka om ersättning från ett försäkringsbolag, eftersom en polisanmälan krävdes. Och där sa jag bara: tre okända män högg mig, och jag vet inte varför.

Nätverkets beteende är det fegaste av allt: vuxna människor som beter sig som barn och sprider skitsnack och lögner bakom ryggen på en, utan att ge en chansen att kunna stå för det eller förneka

det. Det är så jävla äckligt. Jag har helt öppet anklagat dem alla flera gånger – både för vilka de är och för vad de har gjort – men aldrig fått något svar. Tystnaden är talande!

Till skillnad från Nätverket så kan jag stå och falla stående på mina egna ben.

De skulle inte klara av att gå ett enda steg i mina skor – de kan ju knappt ens gå i sina egna.

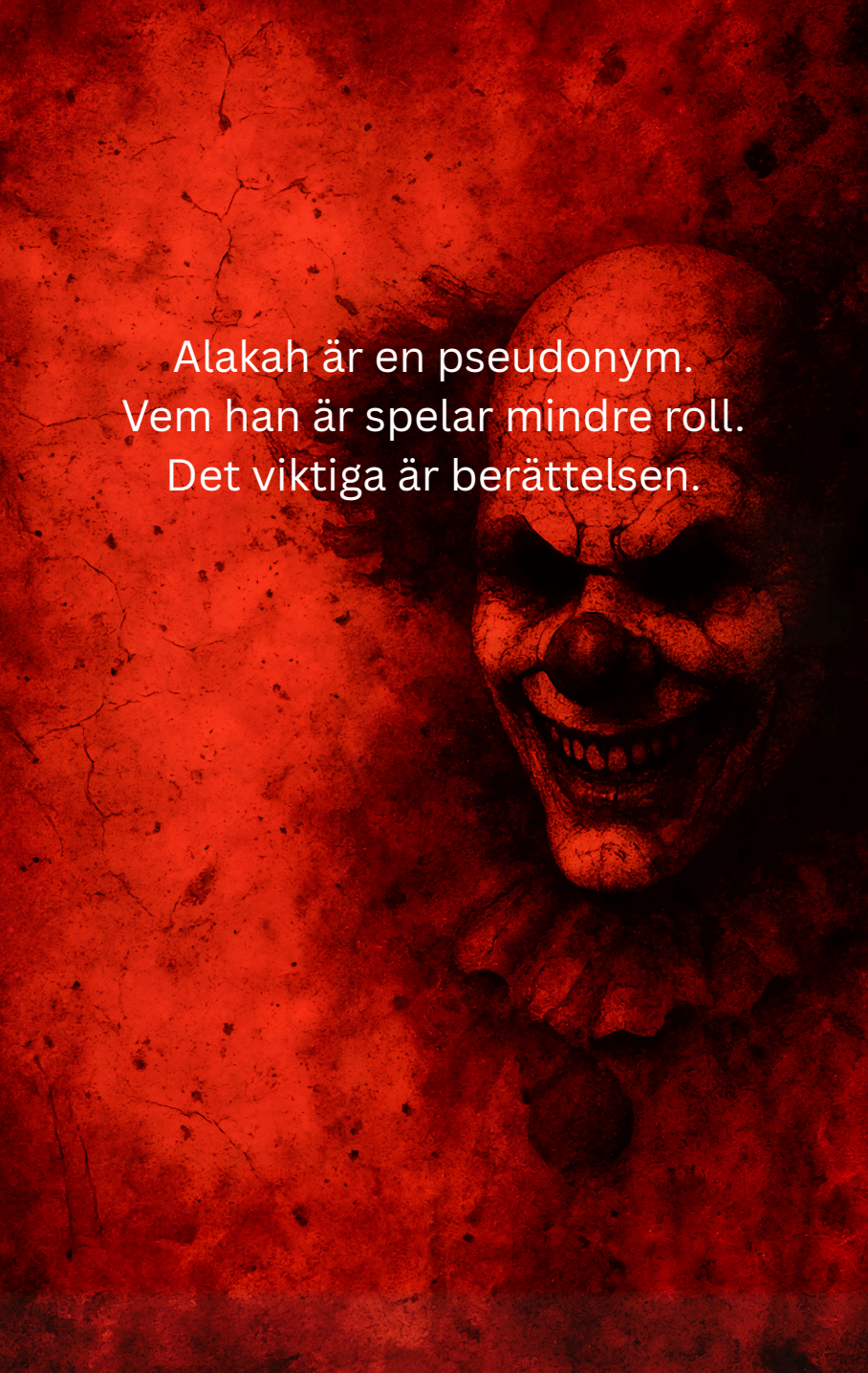
Alakah är en pseudonym.
Vem han är spelar mindre roll.
Det viktiga är berättelsen.